

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρεσχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίαις, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Παιδραρχίου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς καὶδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Ἄ! συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἐναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 19 Ἀπριλίου 1897

Ἔτος 19ον.—Ἀριθ. 47

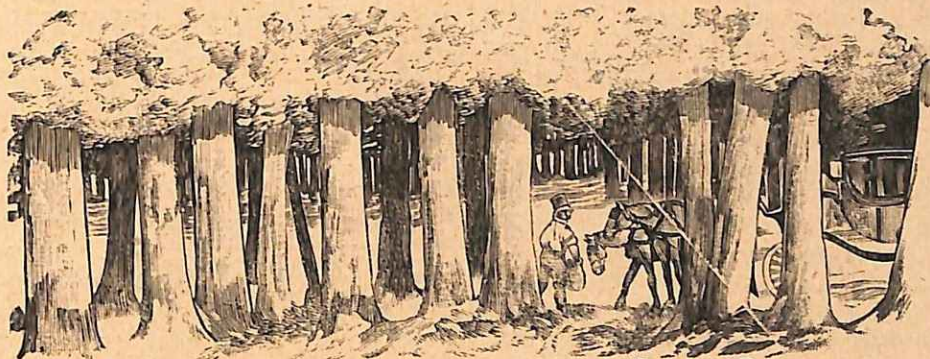
Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'
ΕΞΟΙΚΗ ΕΚΔΡΟΜΗ

Τὴν ἀκόλουθον ἐβδομάδα, ἐπειδὴ ὁ Ἐκτωρ δὲν εἶχεν ὑπηρεσίαν εἰς τὰ Ἀνάκτορα, ἀπεφασίσθη μετὰ αὐτοῦ καὶ τῶν φίλων του τῆς ὁδοῦ τῶν Ἐλευθέρων Ἀστῶν, νὰ κάμουν μίαν ἐκδρομὴν εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλώνης, τὴν ὁποίαν πρὸ πολλοῦ εἶχον σχεδιάσει, ἀλλὰ τὴν ἀνέβαλαν ἕνεκα τῶν τελευταίων γεγονότων. Ὡς ἡμέρα κατάλληλος ἐξελέγη ἡ ἑορτὴ τῆς Ἀγίας Σιδωνίας, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐώρταζεν ἡ Δεσποινὶς Μοραντζή, ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τὸ δάσος τῆς Βουλώνης δὲν ὠμοιάζε μετὰ τὸ σημερινόν. Δὲν εἶχε κατασκευασθῇ ἀκόμη ὁ σιδηρόδρομος, ὁ μεταφέρων σήμερον πλῆθος Παρισινῶν εἰς πᾶσαν ὥραν, οἱ δὲ ἐπισκέπται του ἦσαν ἀραιότατοι. Δὲν εἶχεν οὔτε λίμνας τεχνητάς, οὔτε κύνους, οὔτε περίπτερα, οὔτε κανένα ἀπὸ τοὺς σημερινούς του καλλωπισμούς. Ἦτο ἀπλῶς μία ὠραία καὶ ἥσυχος ἐξοχή, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μετέβαινον οἱ Παρισινοί, ἐνοικιάζοντες μίαν ἄμαξαν ἢ ἐν λεωφορεῖον, διὰ νὰ μεταφέρῃ αὐτοὺς καὶ τὰ φαγητά των, καὶ ἔτρωγον ἐκεῖ εἰς καμμίαν ἐρημικὴν καὶ σκιερὰν γωνίαν τοῦ δάσους.

Τοιαύτην ἐκδρομὴν εἶχον σχεδιάσει καὶ οἱ φίλοι μας. Ἡ Δεσποινὶς Σιδωνία, βοηθουμένη καὶ ὑπὸ τῆς ἀνεψίας τῆς Λουκίας, κατηγάλασε τρεῖς ὀλοκλήρους ἡμέρας διὰ τὰς προετοιμασίας, οὕτω δὲ ὑπερμεγέθη καλάθια καὶ πανέρια ἐγέμισαν ἀπὸ φαγητά, κρέατα κρύα, ὀρεκτικὰ διάφορα, ὀπωρικὰ καὶ γλυκίσματα, ἀπὸ ὅ,τι χρειάζεται τέλος πάντων δι' ἓν γεῦμα τοιούτου εἶδους, — μὴ ἐξαιρουμένων, ἐννοεῖται, καὶ τῶν ἀπαραιτήτων φιαλῶν τοῦ οἴνου, μετὰ τῶν ὁποίων ἦτο καὶ μία φιάλη ἐκλεκτοῦ χαμπανίτου ἥτις εἶχεν ὀρισθῇ ἰδιαιτέρως διὰ νὰ προπύουν εἰς ὑγίαν τῆς ἡρώιδος τοῦ συμποσίου, τῆς Δεσποινίδος Σιδωνίας Μοραντζή.

Ἐν εὐρύχωρον λεωφορεῖον, χρώματος κιτρίνου ἀνοικτοῦ, μ' ἓνα πελώριον ἀριθμὸν μαῦρον ἐπὶ λευκοῦ, τὸν ὁποῖον ἠδύνατό τις νὰ γνῶσῃ ἐξ ἀποστάσεως πεν-

ταχοσίων μέτρων, παρέλαβε τοὺς φίλους μας ἐκ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ μετέφερεν αὐτοὺς εἰς ἓν ἀπὸ τὰ σκιερώτερα καὶ πυκνότερα μέρη τοῦ δάσους, — ἐκεῖ ἀκριβῶς ὅπου σήμερον ἐγείρεται τὸ κορυφὸν ἐκείνου περίπτερον, τὸ κατοπτριζόμενον ἐπιχαρίτως ἐντὸς τῶν ὑδάτων τῆς λίμνης. Καὶ ἦτο ἀνάγκη πραγματικῶς νὰ ἔχουν εὐρύχωρον ἄμαξιον, διότι μετρήσατε πόσοι κατῆλθον ἐξ αὐτοῦ.

Διὰ Σιδωνία μία, ἡ Λουκία δύο, ὁ Ἐκτωρ τρεῖς,

ὁ κύριος Μοραντζής (ὁ ὁποῖος εὐχαρίστως ἄφησεν ἐπὶ μίαν ἡμέραν τὴν ἐργασίαν του, διὰ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν οἰκογενειακὴν ἑορτήν,) τέσσαρες ὁ αἰωνίως στωμύλος καὶ φαιδρότατος Δαγκλὲν πέντε . . . καὶ . . . καὶ ἕξ . . . Ἀλλὰ περὶ τοῦ τελευταίου τούτου προσώπου ἔχομεν πολὺν καιρὸν νὰ ὁμιλήσωμεν καὶ πιθανὸν οἱ ἀναγνώσται μας νὰ το ἐλησμέ-

νησαν. Ἦτο κόρη δωδεκαετίας, με πα-
χουλὸν καὶ ροδοκόκκινον προσωπάκι, με
ὀφθαλμούς γαλανούς, γλυκείας καὶ ζωη-
ρούς, με κόμην ξανθὴν καὶ σγουρὰν καὶ
με στολὴν οἰκοτρόφου Παρθενωγαίου.

Ἐ, τώρα τὴν ἐμαντεύσατε; . . Ἦτο
ἡ Βαβέττα, ἡ παλαιὰ φίλη καὶ προστα-
τευομένη τοῦ Ἑκτορος, ὅταν κατόικουν
καὶ οἱ δύο εἰς τὴν ὁδὸν Περγαμηνοποιίας. . .
Ὁ Αὐτοκράτωρ, καθ' ἣν ὑπόσχεσιν ἐ-
δωσε πρὸς τὸν Ἑκτορα, ἐφρόντισε νὰ
λάβῃ πληροφορίας περὶ τῆς οἰκογενείας
τῆς κόρης καὶ ἔμαθε πραγματικῶς ὅτι
ἦτο θυγάτηρ ἀξιωματικοῦ ἀποθανόντος
ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς τιμῆς. Ὁ λοχαγὸς
Βερνώ ἦτο στρατιώτης ἀνδρείος καὶ διε-
κρίθη εἰς πολλὰς μάχας. Εἶχε νυμφευθῇ
τὴν ἀδελφὴν ἐνὸς κλειθοροποιῦ τῆς ὁδοῦ
Περγαμηνοποιίας, ὅταν δὲ ἀπέθανεν ἐνδό-
ξως εἰς τὸ Μαρτίον, ἡ χήρα Βερνώ
κατέφυγεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀδελφοῦ
τῆς, φέρουσα καὶ τὸ θυγάτριόν τῆς, μό-
λις ἐνὸς ἔτους τότε. Ὁ μπαρμπα-Φραγ-
κίσκος ὁ σιδερεῶς, — ὅπως ἀπεκάλουν τὸν
κλειθοροποιὸν εἰς τὴν ὁδὸν Περγαμη-
νοποιίας, — δὲν ἦτο κακὸς ἄνθρωπος·
εἶχεν ὅμως τὸ ἐλάττωμα νὰ πίνῃ. Διὰ
τοῦτο ἡ χήρα Βερνώ, ὅταν μετὰ τινὰ
ἔτη ἡσθένησε καὶ ἔβλεπεν ὅτι ἐμελλε
νάποθάνῃ καὶ αὐτὴ, ἐλυπεῖτο βαθέως,
συλλογιζομένη ὅτι θὰ ἄφινεν εἰς τοιαύ-
τας χεῖρας τὸ τέκνον τῆς. Μετὰ τὸν θά-
νατον τῆς ἀδελφῆς τῆς, ὁ μπαρμπα-
Φραγκίσκος, βλέπων ὅποιον εὐθύνην ἀν-
ελάμβανεν ἀπέναντι τῆς πενταετοῦς τότε
Βαβέττας, προσεπάθησε νὰ νικήσῃ τὸ
ἐλάττωμά του· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον τὸν
ἐκυρίευσεν πάλιν ἡ φιλοποσία, καὶ διὰ
τοῦτο ἡκούσαμεν τὸν Ἑκτορα νὰ παρα-
πονήται, κατὰ τὴν δευτέραν του μετὰ
τοῦ Αὐτοκράτορος συνέντευξιν, ὅτι ἡ ὁ-
δὸς Περγαμηνοποιίας «δὲν εἶνε γειτονία,
διὰ νὰ κάθηται ἓνα τόσῳ χαριτωμένο
κοριτάκι, σὺν τῇ Βαβέττᾳ!»

Κατ' ἀρχὰς ἡ Βαβέττα εἰσήχθη, κατὰ
διαταγὴν τοῦ Αὐτοκράτορος, εἰς ἐν Μο-
ναστήριον, ὅπου ἡ χάρις τῆς καὶ ἡ ἀγα-
θότης τῆς προσεέκλυσαν ταχέως τὴν ἀ-
γάπην ὅλων. Ἀλλ' ἅμα συνεπληρώθη-
σαν αἱ πληροφορίες περὶ τοῦ στρατιωτικοῦ
σταδίου τοῦ πατρὸς τῆς καὶ προσήχθη-
σαν εἰς τὸν Ναπολέοντα, οὗτος τὴν εἰς-
ἤγαγεν εἰς τὴν σχολὴν τοῦ Ἑκουέν,
ὅπου δι' αὐτοκρατορικῆς δαπάνης ἐξε-
καίδεύοντο αἱ ὀρφανὰὶ τῶν ἱπποτῶν τῆς
Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς. Naί μὲν ὁ λοχα-
γὸς Βερνώ δὲν εἶχε λάβῃ τὸ παράσημον
τοῦτο, διότι εἶχεν ἀποθάνῃ τῷ 1800, ἐν
ὧ τὸ παράσημον τῆς Λεγεῶνος ἰδρύθη
μόλις τῷ 1802· ἀλλ' ὁ πατὴρ
ὀρφανῆς τινος εἶχε διακριθῇ εἰς τὴν ὑ-
πηρεσίαν — ὅπως παραδείγματός χάριν
ὁ λοχαγὸς Βερνώ, — ὁ Ναπολέων ἔκα-
μνεν ἐξαίρεσιν ὑπὲρ αὐτῆς.

Ἀπὸ τεσσάρων ἐτῶν ἡ Βαβέττα ἦτο

οἰκτρόφρος τοῦ Ἑκουέν καὶ δι' αὐτὸ τὴν
εἶδομεν, κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν γάμων
τοῦ Ναπολέοντος, συμπαρισταμένην μετὰ
πολλῶν ἄλλων συμπαθητριῶν τῆς, με-
ταξὺ τῶν κορασίων, τὰ ὅποια εἶχον ἐκ-
λεχθῇ διὰ νὰ ράνουν μετ' ἀνθὴν τὴν ἄμα-
ξαν τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ ζεύγους.

Ὁ κανονισμὸς τῆς σχολῆς τοῦ Ἑ-
κουέν ἦτο πολὺ αὐστηρὸς καὶ αἱ μαθή-
τρια ἐξήρχοντο σπανιότατα ἐν τούτοις
ὅμως ἡ Σιδωνία Μορανζῆ, ἡ ὁποία ἦτο
παιδικὴ φίλη τῆς διευθυντρίας, τῆς κυ-
ρίας Καμπάν, κατώρθωσε νὰ ἐπιτραπῇ
εἰς τὴν Βαβέτταν νὰ ἐξέρχεται ἐνίοτε
καὶ νὰ διέρχεται ὀλίγας ἡμέρας μετ'
αὐτῆς. Καὶ ἦσαν ἡμέραι χαρᾶς αὗται
δι' ὅλην τὴν οἰκογένειαν, προπάντων δὲ
διὰ τὸν Ἑκτορα, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε λη-
σμονήσῃ τὴν παλαιὰν του φίλην.

Ἐν μέσῳ γελῶτων, γωνῶν, ἁσμάτων,
παιγνιδίων καὶ ἀστεϊσμάτων, τὰ φαγητὰ
ἐστρώθησαν ἐπὶ τῆς χλόης καὶ ὅλοι ἤρ-
χισαν νὰ τρώγουν με ὄρεξιν θαυμασίαν.
Ὁ καιρὸς ἦτο λαμπρὸς καὶ τὰ πτηνὰ
διὰ τῶν κελυφμάτων τῶν, ἐφαίνοντο ὡς
θέλοντα νὰ λάβουν καὶ αὐτὰ μέρος εἰς
τὴν οἰκογενειακὴν ἐορτήν.

Τὸ γεῦμα εὐρίσκειτο περὶ τὸ τέλος του,
ἐπὶ τῆς αὐτοσχεδίου ἐκείνης τραπέζης
λείψανα μόνον φαγητῶν ἐβλεπέ τις, τὰ
κάνιστρα τῶν ὀπωρικῶν ἦσαν κατὰ τὸ
ἥμισυ κενά, τὰ γλυκίσματα εἶχον ὑπο-
στῇ τρομερὰν λεηλασίαν, ὁ πολίτης
Δαγκιὲν ἡτοιμάζετο νὰ νύξῃ τὴν φιάλην
τοῦ καμπανίτου, — ὅταν μία μορφὴ ἐφάνη
ἐξαίφνης ἀναμείσον τῶν κλάδων.

Ἦτο ὁ Αὐτοκράτωρ.

Ἠγάπα δὲ πολὺ τὰ θεατρικὰ αὐτὰ
κ' ὁ λ' πα.

— Ἀ, μὰ ἐδῶ, βλέπω, διασκεδάζουν
λαμπρὰ! ἀνέκραξε μετ' αἰδρότατον τό-
νον, πλησιάζων.

Φαντασθῆτε πλέον τὴν ἐκπληξιν καὶ
τὴν ταραχὴν τῶν συνδαιτυμένων! Ἐ-
σπευσαν νὰ ἐγερθοῦν ὅλοι· ἡ δεσποινὶς
Μορανζῆ, ἐν ἄκρᾳ ἀμνηχανία, ἐφόρεσε
γρήγορα-γρήγορα τὸ καπέλον τῆς, τὸ
ὅποion εἶχεν ἀποθέσῃ, διὰ νὰ φάγῃ μετ'
μεγαλητέραν ἄνεσιν· ὁ δὲ πολίτης Δαγ-
κιὲν ἀπέμεινε ἐνὸς καὶ ἀκίνητος ὡς ἀ-
πολιθωμένος, κρατῶν ἐντοσοῦτ' ἀκόμη
τὴν φιάλην τοῦ καμπανίτου μετ' ἡμῶν
χεῖρα, καὶ μετ' ἄλλην τὸ ἐργαλεῖον,
διὰ τοῦ ὁποῖου θὰ ἔκοπτε τὰ σύρματα, τὰ
ὅποια συνεκράτουν τὸ πῶμα.

— Καὶ βλέπω μετ' ἐκπληξιν μου χα-
ρὰν ὅτι εὐρίσκω μεταξὺ γνωρίμων, ἐ-
ξηκολούθησεν ὁ Αὐτοκράτωρ μετ' ἡμῶν
φαιδρότητα, ἀπλοϊκώτατος καὶ προσηνέ-
στατος, ὅπως ἤξευρε νὰ φαίνεται εἰς τι-
νας περιστάσεις. Ἰδοὺ ὁ Ἀκόλουθός μου
Ἑκτωρ Ἀλβας, ὁ σοφὸς φίλος μου κύ-
ριος Μορανζῆς, καὶ ὁ ἀσπονδὸς μου ἐχ-
θρὸς, ὁ πολίτης Δαγκιὲν. Κάμνετε τέτοιον
θόρυβον, ὥστε ἀκούεσθε ἕως τὴν ἄλλην

δενδροστοιχίαν, ἐκεῖ-κάτω. Ἐκαμνα τὸν
περίπατόν μου ἤσυχα μετ' ἡμῶν γυναικά μου
ὅταν ἤκουσα τὰ γέλια σας καὶ τὰ τρα-
γούδια σας. Ἦθέλησα νὰ ἰδῶ ποῖος ἔ-
καμνεν ὅλον αὐτὸν τὸν θόρυβον, ἄφρα
τὴν Αὐτοκράτειραν εἰς τὴν ἄμαξαν καὶ ἡλ-
θα. Ἀ, εἶνε εὐχάριστος πρᾶγμα νὰ βλέπῃ
κανεὶς ἀνθρώπους ποῦ διασκεδάζουν. Γεῦ-
μα ἐπάνω εἰς τὴν χλόην! ἐξηκολούθησε,
ρίπτων βλέμμα ταχὺ ἐπὶ τῶν λειψάνων
τοῦ συμποσίου· ἄλλην φορὰν, εἰς τὸ
Μαλμαϊζών, συνέβαινε καμμίαν φορὰν νὰ
γευματίζωμεν καὶ ἡμεῖς ἐπάνω εἰς τὴν
χλόην. Ἀ, ἦτο εὐτυχὴς ἐποχὴ ἐκείνη!
— Καὶ ἐστέναξεν.

Ὁ κύριος Μορανζῆς ἡτοιμάσθη νὰ πο-
κριθῇ ὅτι, ἕως τώρα τοῦλάχιστον, ὁ Αὐ-
τοκράτωρ δὲν εἶχε κανένα λόγον νὰ πα-
ραπονήται κατὰ τῆς τύχης καὶ ὅτι δι'
αὐτὸν ἡ εὐτυχὴς ἐποχὴ ἐξηκολούθει. . .
Ἀλλ' ὁ Ναπολέων δὲν τῷ ἔδωσε καιρόν.

— Μπα! τί βλέπω ἐκεῖ; εἶνε ἀπὸ
τὰς οἰκοτρόφους μου τοῦ Ἑκουέν; εἶπε
παρατηρῶν τὴν στολὴν τῆς Βαβέττας.

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε! εἶπε μετ'
βαθυτάτην ὑπόκλισιν ἡ νεᾶνις, ἡ ὁποία
πρῶτ' ἐξ ὅλων εἶχεν ἀναλάβῃ τὸ θάρ-
ρος τῆς.

— Καὶ πῶς ὀνομάζεσαι, μικρά μου;
ἠρώτησεν ὁ Αὐτοκράτωρ.

— Βαβέττα, Μεγαλειότατε· Βαβέττα
Βερνώ, ἀπήντησεν ἡ νεᾶνις μετ' ἑνὸς ὑ-
πόκλιν.

— Ἀ, γενναῖος στρατιώτης ὁ λοχα-
γὸς Βερνώ! Ἐ, καὶ εἶσαι φρόνιμη; αἱ
διδασκάλισαί σου εἶνε εὐχαριστημένα
ἀπὸ σέ;

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε! εἶπεν ἡ
Βαβέττα, μετ' ἑνὸς χαρᾶς εἰς τοὺς
ὀφθαλμούς.

Κατόπι, στραφεὶς πρὸς τὴν Λουκίαν,
ἡ ὁποία ἴστατο πλησίον τῆς Βαβέττας
καὶ εἶχεν ἐκτελέσῃ συγχρόνως τὰς αὐτὰς
ὑποκλίσεις, ὁ Ναπολέων ἐξηκολούθησε:

— Καὶ αὐτὴ ἡ νεαρὰ δεσποινὶς ποῖα
εἶνε;

Ὁ κύριος Μορανζῆς ἐπροχώρησεν,
ἑτοιμὸς νὰ ποικριθῇ.

— Ἀφῆστέ την, σᾶς παρακαλῶ, νὰ
ὁμιλήσῃ, εἶπεν ὁ Ναπολέων. Μοῦ φαί-
νεται ἀρκετὰ ἱκανὴ διὰ νὰ το κάμῃ.
Δὲν λέγω καλὰ; προσέθεσεν, ἀποταθείς
πρὸς τὴν Λουκίαν.

— Βεβαίως, Μεγαλειότατε! εἶπεν ἡ
νεᾶνις μειδιῶσα. Εἶμαι ἡ Λουκία Μο-
ρανζῆ.

— Ἡ θυγάτηρ σας; ἠρώτησεν ὁ Αὐ-
τοκράτωρ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον.

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε!

— Τὰ συγχαρητήριά μου, φίλε μου.
Εἶνε πολὺ χαριτωμένη κόρη!

Κατόπιν, ἀφ' οὗ ἐκύτταξε διαδοχικῶς
τὴν Λουκίαν καὶ τὸν Ἑκτορα, ὁ ὁποῖος
ἴστατο εἰς ἀπόστασιν δύο βημάτων ἀπ'
αὐτῆς,

— Περίεργον, εἶπεν ὁ Ἀκόλουθός
μου τῆς ὁμοιάζει.

— Λέγετε, Μεγαλειότατε; εἶπεν ὁ
κ. Μορανζῆς.

— Καὶ πολὺ μάλιστα!

— Δὲν λέγω ὅχι. . . ἴσως ὑπάρχει
κάποια ὁμοιότης, τὴν ὁποίαν δὲν παρε-
τήρησα ἕως τώρα, εἶπεν ὁ κύριος Μο-
ρανζῆς. Καὶ πραγματικῶς, αὐτὴν τὴν
στιγμὴν, βλέπω κ' ἐγὼ ὅτι ὁμοιάζουν.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Ἑδοῦξίας Δουποῦ.

ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΗΣ ΑΛΕΠΟΥΣ

Πονηρὰ κύρ Ἀλεπού
βοῦκε, δὲν ἠξεύρω ποῦ,
τοῦ λαοῦ τομάρ.
Ρίπτει τότε μιὰ ματιὰ
καὶ κοντὰ σὲ μιὰν ἱτιά
βλέπει ἓνα πουρνάρι.

«Μπα!» ἐσκέφθη. «τώρα ἐγὼ
κ' ὀλοζόντανο λαοῦ
ἤμπορῶ νὰ πιάσω.
Ἐδῶ ὀρίσκοντ' ἀρκετοὶ
κ' εἰν' οἱ πλείοτεροι κουτοί,
ἓνα θὰ γελάσω.»

Ἀφ' οὗ ὀκέφθηκεν αὐτὰ,
ἔτ' οὐ πορνάρι αὐτὸ πετᾷ,
κρύπτειτ' ἀποκάτω,
τὸ τομάρ βάζει ἐμπρὸς
ὡς νὰ ἴτανε λαγός,
ὅπου ἐκοιμᾶτο.

Καὶ μετ' ἐντωμένο αὐτὶ
πρόδ' οὐραν' ὄραν ἀρκετὴ
ἔβλεψε, χαρὰ τῆς!
λαγουδάκι ἓνα δειλὸ,
εὐμορφὸ καὶ παχουλὸ
στάθηκε κοντὰ τῆς.

Τότ' ἐκείνη τεχνικὰ,
σιγανὰ, γλυκὰ, γλυκὰ
εἶπεν: «Ἀχ! παιδί μου,
πάγ' ἢ Μάννα σου ἢ καλὴ
πέθανε σὺν τὸ πουλί.
πάγ' ἢ ἀδελφὴ μου!

Μ' ἔδωκε πολλὰ φιλιὰ
κ' αὐστηρὴ παραγγελία,
ἅμα σ' ἀνταμώσω,
μιὰν ὥρατα συμβουλή
καὶ γλυκὸ γλυκὸ φίλιν
νὰ σοῦ μεταδώσω.»

Τ' ἀουλόλογιστο μετ' ἑνὸς
εἰς τὸν κόλπ' ὀμῶς τῆς θεᾶς
μετ' ἐβρεγμένα μᾶτια,
πλὴν ἐκεῖν' ἢ πονηρὰ
μετ' ἄλγος καὶ χαρὰ
τῶκαμε κομμάτια.

ΒΛΑΔΙΜΗΡΟΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΕΝΤΟΣ ΔΑΣΟΥΣ

Ἡ βροχὴ ἐπιτετε ραγδαία. Τὰ ἔλατα
ἐκίνουν τὰς κορυφὰς τῶν καὶ ἔλεγον με-
ταξὺ τῶν:

— Ποῖος νὰ μας τῶλεγε τὸ πρῶτ',
ὅτι θὰ εἴχαμεν ἀπόψε τέτοιον καιρόν!

Τὰ δένδρα ἔσταζαν ἐπάνω εἰς τοὺς
θάμνους, οἱ θάμνοι ἐπάνω εἰς τὴν χλό-
ην, καὶ ἀπὸ τὴν χλόην ἐκυλόντο αἱ
σταγόνες μέσα εἰς τὰς πέτρας καὶ εἰς
τὴν πόαν, καὶ ἐσχημάτιζον ἀναριθμητὰ
ρυάκια. Ἦρχισε νὰ βρέχῃ μετὰ τὸ γεῦ-
μα· τώρα ἐπλησίαζε νὰ σκοτεινιάσῃ καὶ
ἀκόμη ἔβρεχεν ἓνας δὲ πρᾶσιнос βά-
τραχος, ἐτοιμαζόμενος νὰ κοιμηθῇ, ἀφ'
οὗ ἐκύτταξε μιὰν φορὰν ἀκόμη τὸν και-
ρόν, εἶπεν εἰς τὸν γείτονά του:

— Ἐγὼ σοῦ λέγω πῶς οὔτε τὸ πρῶτ'
δὲν θὰ παύσῃ, καὶ νὰ μοῦ το θυμῇς.

Αὐτῆς τῆς γνώμης ἦτο καὶ τὸ μυρ-
μήκι, τὸ ὁποῖον ἐπερνοῦσε μ' ἐκείνην
τὴν κακοκαιρίαν ἀπὸ τὸ δάσος. Ἀπὸ ἐ-
νωρὶς ἀκόμη εἶχεν ὑπάγῃ ἀπὸ τὸ χωριὸν
νὰ πωλήσῃ αὐτὰ εἰς τὴν χώραν, καὶ
τώρα ἐπέστρεφεν εἰς τὸ σπιτάκι του, φορ-
τωμένο μ' ἓνα σακκουλάκι ἀπὸ πρᾶσινο
πανί. Εἰς κάθε του βῆμα ἐπαρᾶνετο
καὶ ἀναστένανε:

— Κρίμα ἔστ' οὐχά μου, πάει καὶ
τὸ καπελάκι μου! Νὰ μὴν πάρω του-
λάχιστον μιὰν ὀμβρέλλα μαζὶ μου ἢ νὰ
μὴ φορέσω τὲς γαλότσες μου! Κόπιασε
τώρα νὰ περιπατήσῃ μετ' ἑνὸς βροχῆ
καὶ μάλιστα μετ' ἑνὸς γοβάκιου. . .

Καὶ ἐνῶ ἔλεγεν αὐτὰ, βλέπει μέσα
εἰς τὸ σκότος καὶ σχεδὸν ἐμπρὸς εἰς τὴν
μύτην του, ἓνα μεγάλο μανιτάρ. Κατ'
ευχαριστήσῃ δι' αὐτὸ καὶ ἐπῆγε κ' ἐ-
στάθη ἀπὸ κάτω.

— Παραγγεῖλι τὸ εἶχα; εἶπε κα-
λειτέρα στέγη δὲν ἤμπορούσε νὰ βρε-
θῇ. Ἐδῶ θὰ περιμένω ἑωσὶ τοῦ περάσῃ
ἡ βροχὴ. Φαίνεται πῶς ἐδῶ δὲν ὑπάρ-
χουν κάτοικοι — τόσῳ τὸ καλλίτερον!
Θὰ βολευθῶ τώρα ὅπως μοῦ ἀρέσει.

Τὸ εἶπε καὶ τὸ ἔκαμε. Μόλις ὅμως
εἶχε βγάλῃ τὰ γοβάκια του, διὰ νὰ γύ-
σῃ τὸ νερὸ ποῦ εἶχαν παρῇ μέσα, παρε-
τήρησεν εἰς τὴν εἰσοδὸν ἓνα μικρὸν γρύλ-
λον μετ' ἑνὸς βροχῆ, ἐκτεταμένον εἰς τὴν ρά-
χην του.

— Χαίρετε, κύριε! εἶπεν ὁ γρύλλος·
μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ εἰσελθῶ;

— Μετὰ μεγάλην εὐχαριστήσεως,
ἀπεκρίθη τὸ μυρμήκι: — δύο θὰ περάσω-
μεν καλλίτερα.

— Ἐγὼ, εἶπεν ὁ γρύλλος, — ἐπαίξα
σήμερα εἰς μιὰν ταβέρναν· δὲν ἤθελα,ν,
βλέπετε, νὰ με ἀφίσουν νὰ φύγω: ὅλο
«παῖξε καὶ παῖξε.» Κ' ἔτσι ἐβραδυάχθη-
κα· τὸ εὐτύχημα εἶνε, ποῦ εἰμπορεῖ κα-
νεῖς νὰ διανυκτερεύσῃ ἐδῶ. Μὲ τέτοιον
ἐλπίδον καιρὸν εἶνε ζήτημα ἂν θὰ εἴ-

ρισκα ποῦθεν νὰ καταφύγιον νὰ περάσω
τὴν νύκτα.

Καὶ ὁ γρύλλος ἐξεκρέμασε ἀπὸ τοῦς
ὤμους του τὸ βιολίον καὶ ἐκάθισε σιμὰ
εἰς τὸ μυρμήκι. Δὲν ἐπέρασε πολλὴ
ὥρα καὶ βλέπουν ἀπὸ μακρὰν ποῦ ἔλαμ-
πεν ἓνα φῶς. Ὅταν τὸ φῶς ἐπλησία-
σεν, εἶδον ὅτι ἦτον φαναράκι, τὸ ὁποῖον
ἐκρατοῦσε μία πυγολαμπίς.

— Κάμετέ μου τὴν χάριν, εἶπεν ἡ
πυγολαμπίς, χαιρετῶσα μετ' ἑνὸς εὐ-
γένειαν, — ἀφήσατέ με νὰ ξευνηθῶ ἐδῶ.
Ἐφυγα ἀπὸ τὲς Κουκουβάουνας νὰ πᾶ
νὰ ἰδῶ τὸν ἐξάδελφόν μου, κ' ἔχασα τὸ
δρόμον καὶ δὲν εἰμπορῶ νὰ ξεμπλέξω
ἀπὸ τὸ δάσος.

— Κοπιάστε, κοπιάστε! ἀπεκρίθησαν
καὶ οἱ δύο. — Θὰ ἔχωμεν τουλάχιστον τὸν
φωτισμὸν δωρεάν,

Ἡ πυγολαμπίς προθύμως ἐδέχθη τὴν
πρόσκλησιν καὶ ἔθεσε τὸ φαναράκι ἐπὶ
τῆς τραπέζης. Τὸ φῶς ταχέως προσείλ-
κυσε πλησίον τῶν νέον πεζοπόρων: ἓνα
ὁ ὁποῖος μετ' ἄρκετὴν βαναυσότητα ἐκυ-
λίετο ἐπάνω εἰς τὰ χόρτα καὶ εἰς τὰ
φύλλα, ἐμβόηκε δὲ ὑπὸ τὴν στέγην χω-
ρὶς καὶ νὰ χαιρετίσῃ. Ἦτο ἓνας χον-
δρότατος κἀνθαρος. — Μπράβο μου! εἶ-
πε, — ὥστε δὲν ἔκαμα λάθος· ἐπέτυχα
ἀκριβῶς τὸ χάινι ποῦ ἤθελα!

Καὶ ἐνῶ ἔλεγεν αὐτὰ, ἐκάθησεν, ἄ-
νοιξε τὸν ὀδοιπορικὸν του σάκκον ἐβγα-
λε τὸ φαγητόν του καὶ ἤρχισε νὰ δειπνῇ.

— Καὶ βέβαια, ἔλεγε, — ὅταν ἀπὸ
τὸ πρῶτ' ὡς τὸ βράδυ πριονίζει κανεῖς
ξύλα, κάθε φαγὶ τοῦ φαίνεται νόστιμο!

Ἀφ' οὗ ἐτελείωσε τὸ δειπνόν, ἐγέμισε
τὴν πίπαν του, διέταξε τὴν πυγολαμπίδα
νὰ τοῦ δώσῃ φωτιά, ἤναψε, καὶ μετ' ἑνὸς
λίγου εὐχαρίστησιν ἐρροφούσε τὸν καπνόν.

Ἐν τούτοις ἔξω ἐσκοτεινίεσε πλέον
καλὰ, καὶ ὁ καιρὸς ἐγένετο ἀκόμη χει-
ρότερος. Πρὸς μεγάλην δ' ἐκπληξιν
ὅλων ἰδοὺ, ἐφθασεν ἀκόμη ἄλλος ἓνας
ἔξνος ἀργοπορημένος. Ἐπὶ πολλὴν ὥ-
ραν ἤκουετο ἀπὸ μακρὰν ἓνα παράδοξον
λαγάνισμα, τὸ ὁποῖον σιγὰ σιγὰ ἐπλη-
σίαζε καὶ τέλος πάντων, ἐφθασεν κάτω
ἀπὸ τὸ μανιτάρ ἓνας σάλιγκας.

— Νὰ τί θὰ εἴπῃ νὰ τρέγῃ κανεῖς
ἔστ' ἑσέτερα! εἶπε: — ἐπῆρα δρόμον, ποῦ
μῆτε ἡ χιλιποδαρούσα δὲν θὰ μ' ἐφθα-
νε· παλμός μου ἦλθε! Εἰν' ἀλήθεια
πῶς πρέπει νὰ δώσω ἓνα πολὺ κατεπει-
χόν γράμμα ἐδῶ κοντὰ. Ἀλλὰ κάθε
ἓνας ἔχει καὶ τὸ ρε κ' ὁ ρε του, περισσό-
τερο ἀπὸ τὴν δύναμίν του δὲν πρέπει νὰ
πηγαίῃ, καὶ ὅταν μάλιστα σηκώνει μα-
ζὶ του καὶ τὸ σπῆτι του. Μὲ τὸ συμπά-
θειο, ἀξιώματα κύριοι, νὰ μείνω ἐδῶ καμ-
μιὰ ὥρα νὰ ἀναπαυθῶ, κ' ἔπειτα πάλι
ἔστ' ἑσέτερα σὺν σιδηρόδρομος! . .

(Ἐπεται τὸ τέλος.)

(Κατὰ τὸ ρωσσικὸν τοῦ Τρογιάν.)

ΑΓΑΘΟΚΛΗΣ Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΝ

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ
ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

12-13 'Απριλίου.

ΝΑΣΤΑΣΙΣ! ΟΙ κώδωνες τῶν Ἑκκλησιῶν ἤχουν χαρμωδῶς προσκαλοῦντες τοὺς χριστιανούς εἰς τὴν πανηγύριν τῶν πανηγύρεων. Καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν κρότων τῶν τηλεβόλων, ἐν ᾧ μυρία λαμπάδες κινουῦνται σταυροειδῶς, ψάλλεται τὸ θριαμβευτικὸν «Χριστὸς Ἀνέστη» τὸ πληροῦν μὲ θεῖαν ἀγαλλίασιν τὰς ψυχάς.

Χριστὸς Ἀνέστη! Τὸ μέγα δῶμα, τὸ ὁποῖον εἶδομεν ἐκτυλισσόμενον εἰς τοὺς Ναοὺς, ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα, τὸ ἱερὸν δῶμα τῶν Παθῶν, κατέληξεν εἰς τὴν φαιδρὰν καὶ χαρμώδην λύσιν του. Παρηκολούθησαν τὸν Χριστὸν διωκόμενον καὶ πάσχοντα. Παρεκαθήσαμεν μετ' αὐτοῦ εἰς τὸν Μυστικὸν Δεῖπνον καὶ ἐγεύθημεν τοῦ ἄρτου καὶ τοῦ οἴνου, τὸν ὁποῖον προσέφεραν εἰς ἀνάμνησίν του. Ἠκούσαμεν τοὺς θεῖους τοῦ λόγου, τὴν μεγάλην τοῦ Διαθήκην, τὰς περὶ ἀγάπης συμβουλίας, τὰς ὁποίας ἔδωκεν ἀπερχόμενος ἐκ τοῦ κόσμου τούτου πρὸς τὸν Πατέρα του. Τὸν εἶδομεν περιβεβλημένον τὸν ἀκάνθιον στέφανον τοῦ μαρτυρίου καὶ προσηλούμενον ἐπὶ τοῦ σταυροῦ. Ἠσθάνθημεν τὸν σεισμόν, καὶ ἐμείναμεν εἰς τὸ σκότος, τὸ ὁποῖον ἐκάλυψε τὴν γῆν κατὰ τὴν στιγμήν τοῦ θανάτου του. Ἠσπάρθημεν τὸν νεκρόν του, ἐρράναμεν αὐτὸν μὲ ἄνθη καὶ ἐθρηνήσαμεν, — μὲ διπλὴν λύπην ἐφέτος, — καταθέσαντες αὐτὸν ἐν εὐλαβείᾳ καὶ ἐλπιδὶ εἰς τὸ καινὸν του μνημεῖον.

Ἀλλ' ἰδοὺ ὅτι ἐπέστη ἡ ὥρα τοῦ θριάμβου. . . Ἀγγελὸς Κυρίου κατέρχεται ἐξ οὐρανῶν καὶ ἀποκυλίζει τὸν λίθον τοῦ μνήματος, ἐκ τοῦ ὁποῖου ἐγείρεται ὁ Χριστὸς ἀκτινοβολῶν. Καὶ τὸ καινὸν μνημεῖον ἀπομένει κενὸν μὲ φύλακα τὸν Ἀγγελον. «Τίνα ζητεῖτε; Ἰησοῦν τὸν Ἐσταυρωμένον; Οὐκ ἔστιν ὧδε! Ἀνέστη ἐκ νεκρῶν!» Ὡ, τοῦ μεγάλου καὶ εὐφροσύνου ἀγγελήματος! Ὡ τῆς ἀρρήτου χαρᾶς, ἡ ὁποία πληροῖ τὴν καρδίαν τῶν πιστῶν! Καὶ τώρα, νηστεύσαντες καὶ μὴ νηστεύσαντες τρυ-

φήσωμεν πάντες. Ἡ τράπεζα γέμει . . . ὁ μύσχος πολὺς . . . Εὐφρανθῶμεν ὅλοι εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου μας!

Καὶ διὰ τὰ εἶνε πλήρης καὶ ἀμιγῆς ἡ χαρὰ μας, δὲν μένει ἄλλο τώρα, παρὰ νὰ λυθῇ ἐπίσης αἰσίως καὶ θριαμβευτικῶς καὶ τὸ ἄλλο μέγα καὶ ἱερὸν δῶμα. τοῦ ὁποῖου μετὰ παλμῶν ἀγωνίας παρακολουθοῦμεν τὰς φάσεις. . . Καὶ σήμερον εἶνε ἀπελπιστικαὶ αἱ φάσεις αὐταί! Θρήνος καὶ κοπετός. . . Ἡ ἔβδομάς τῶν Παθῶν τῆς ἐλληνικῆς Πατρίδος ἐξακολουθεῖ. . . Ὡ, πότε θὰ σὴ μάνῃ καὶ δι' αὐτὴν ἡ ὥρα τῆς Ἀναστάσεως, πότε θὰ κοῦν ἄγγελμα, πότε θὰ ἐορτάσωμεν τὴν πατριωτικὴν πανηγύριν τῶν πανηγύρεων!

Ἀς ἐλπίσωμεν εἰς τὸν Ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, ὅτι δὲν θὰ βραδύνῃ ἀκόμη ἡ μεγάλη αὕτη ἡμέρα! Θάρρος!

Φ.

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
ΣΕΛΙΣ ΚΑΛΛΙΓΡΑΦΙΑΣ

Λέγουν ὅτι ὁ γραφικὸς χαρακτήρ, εἶνε ἡ εἰκὼν τοῦ ψυχικοῦ χαρακτήρος. Ὑπάρχουν μάλιστα γράφοι ὅσοι, σχεδὸν ἐπιστήμονες, οἱ ὁποῖοι μόνον ἀπὸ τὸ γράψιμόν σας εἰμποροῦν νὰ μαντεύσων τὰ προτερήματά σας, τὰ ἐλαττώματά σας, τὰς κλίσεις σας, τὰς διαθέσεις σας, τὴν ἐθνικότητά σας καὶ ἀκόμη τὸ ἐπάγγελμα σας!

Ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἐσπούδασα τὴν περίεργον αὐτὴν ἐπιστήμην! Τοῦτο ὅμως δὲν μ' ἐμποδίζει νὰ γράψω τὸ ὥρατον, τὸ κανονικὸν καὶ εὐανάγνωστον γράψιμόν καὶ νὰ το θεωρῶ ὡς ἔνδειξιν καλῆς ψυχικῆς διαθέσεως, καὶ ἂν θέλετε, καλῆς ἀγωγῆς. Διότι βεβαίως δὲν σέβεται καὶ πολὺ τὸν ἄλλον, ἐκείνος ὁ ὁποῖος ἀντὶ γραμμάτων καὶ λέξεων χαράσσει γρίφους καὶ ἱερογλυφικά, ἀπαιτοῦντα ὑπεράνθρωπον κόπον διὰ νὰ διαδοῦνται. Καὶ ἐγὼ τὸ ξεύρω τί τραῦδ καμῖαν φορὰν μὲ τὰ γράψιμα μερικῶν, οἱ ὁποῖοι μὲ ἀναγκάζουν οὕτω νὰ λύω «πνευματικὰ ἀσκήσεις» εἰς τὰ καλά καθούμενα. . .

Παραδέχομαι ὅτι τὸ εὐανάγνωστον τοῦ χαρακτήρος εἶνε πολλάκις φυσικὸν προτέρημα καὶ ὅτι ὑπάρχουν ἄνθρωποι μὴ δυνάμενοι χωρὶς κόπον μεγάλον νὰ γράψουν καλά. Ἀλλ' ὅσονδήποτε κακογράφος καὶ ἂν εἶνε κανεὶς, νομίζω ὅτι διὰ τῆς ἐσκήσεως εἰμπορεῖ νὰ καταστήσῃ τὸν χαρακτήρα του, ἂν ὅχι καλλιγραφικόν, τουλάχιστον εὐανάγνωστον. Δι' αὐτὸ ἐπενεόθη ἡ καλλιγραφία μὲ τοὺς κανόνες τῆς καὶ τὰς μεθόδους καὶ τοὺς διδασκάλους καὶ τὰ ὑποδείγματά της. Ἐγνώρισεν ἓνα διδάσκαλον καλλιγραφίας ὁ ὁποῖος ἔλεγεν

ὅτι μὲ τὴν ὑπομονὴν εἶνε δυνατόν νὰ μάθῃ νὰ καλλιγράφῃ καὶ αὐτὴ. . . ἡ ὀρνιθὶ φαντασθῇτε! Ὁ αὐτὸς μοι διηγήθη μίαν φορὰν καὶ τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτον. Εἶχεν ἓνα ἀδελφόν, πολὺ κακογράφον, ὁ ὁποῖος ὅταν ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν πατρίδα του, τῷ ἔστειλε κάτι ἐπιστολάς, μὴ κάτι ἐπιστολάς, ἀπὸ τὰς ὁποίας ὁ δυστυχὴς καλλιγράφος δὲν ἔδωκεν οὔτε λέξιν. Ἐπὶ τέλους ἔχασε τὴν ὑπομονὴν καὶ τῷ ἔγραψε: «Ἀγαπητέ μου ἀδελφέ! μὴ χάνῃς πλέον τὸν κόπον σου καὶ τὰ ταχυδρομικά σου. Φύλαττε τὰς ἐπιστολάς πού μου γράφεις, καὶ ὅταν ἔλθῃς. . .»

Οἱ μικροὶ μου φίλοι, οἱ ὁποῖοι γελοῦν βεβαίως αὐτὴν τὴν στιγμήν, ἂς λάβουν ὑπὸ σημείωσιν τὸ ἀνέκδοτον καὶ ἂς μὴ δυσανασχετοῦν ὅταν τοὺς ὑποβάλλουν ὑπὸ τοὺς κανόνες τῆς καλλιγραφίας, ἡ ὁποία πᾶν ἄλλο εἶνε ἡ περιττή. Ὅσοι δὲ εἶνε φύσει κακογράφοι, ἂς ἐνθυμῶνται τί εἶπεν ὁ διδάσκαλος διὰ τὴν ὀρνιθὰ. . . Ἀλλως τε ἡ καλλιγραφία εἶνε χρήσιμος εἰς τὸν κοινωνικὸν βίον καὶ ἀπαραίτητος διὰ μερικὰ ἐπαγγέλματα. Ἐγνώρισεν νέους, οἱ ὁποῖοι δὲν ἠδυνήθησαν νὰ λάβουν καλὰς θέσεις, μόνον καὶ μόνον διότι δὲν ἔξευραν καλλιγραφίαν. Εἰς τὸ ἐμπόριον π. χ. ἡ καλλιγραφία εἶνε ἀπαραίτητος. Οἱ εἰσερχόμενοι εἰς τὸ διπλωματικὸν στάδιον δίδουν ἐξετάσεις καὶ εἰς τὴν Καλλιγραφίαν. Ἀφίνω δὲ τοὺς ἀντιγραφεῖς, τοὺς γραφεῖς καὶ τοὺς γραμματεῖς, οἱ ὁποῖοι ἐκλέγονται πάντοτε μετὰ τῶν μᾶλλον καλλιγράφων. Ἀλλ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

Εἰς τὸν μικρὸν Διαγωνισμόν τῆς Καλλιγραφίας, τὸν ὁποῖον ἐπροκήρυξα ἐπιτηδὲς διὰ νὰ γνωρίσω τὰς δυνάμεις τῶν φίλων μου, ἔλαβον μέρος ἐν ἐνέκοντα καὶ πέντε. Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ τούτου παρουσιάζουν αὐτὸ τὸ κάπως παράδοξον: Οἱ συνήθως καλλιγραφούντες — καὶ ἐπὶ τῶν ὁποίων ὁμολογῶ ὅτι ἐδασίζομεν περισσότερον — εἶτε ἀπέσχον τοῦ Διαγωνισμοῦ (ἄλλοι ἐκ μετριοφροσύνης καὶ ἄλλοι ἐκ συμπτώσεως, καθὼς μου ἔγραψαν) εἶτε μοῦ ἔστειλαν σελίδας καλλιγραφικὰς πολὺ κατωτέρας. Ἀπεναντίας ἄλλοι, αἱ ἐπιστολαὶ τῶν ὁποίων δὲν διακρίνονται συνήθως ἐπὶ καλλιγραφίᾳ, μοῦ ἔστειλαν σελίδας τόσο καλλιγραφικὰς καὶ φιλοκάλους, ὅσον οὐδέποτε ἐπερίμενα ἀπὸ αὐτοῦ. Ἡ μεταμόρφωσις αὐτὴ εἶνε ἀποτέλεσμα ἐξασκήσεως, φαίνεται δὲ ὅτι εἶνε πολλοὶ ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι καλλιγράφουν μόνον ὅταν θέλουν. Καὶ ὅπως διὰ νὰ παρουσιασθῇ κανεὶς εἰς ἐπίσημον περίστασιν φορεῖ τὰ καλά του ρούχα, οὕτω καὶ αὐτοὶ μετεχειρίσθησαν τὸ καλὸν τῶν γράψιμον, ἐν ᾧ εἰς ἄλλας περιπτώσεις μετεχειρίζονται τὸ κατ' ἡμέρην.

Τὴν καλλιτέραν σελίδα Καλλιγραφίας

μοῦ ἔστειλεν ὁ μικρὸς Τσίβ-Τσών. Ὡς βλέπετε ἐκ τοῦ μικροῦ ἀποσπάσματος τὸ ὁποῖον δημοσιεύω, (καὶ θὰ κρίνετε κατὰ προσέγγισιν, διότι ἡ ξυλογραφία δὲν ἀπέδωκεν ἐντελὲς τὸ πρᾶγμα,) τὸ γράψιμόν του εἶνε ἀρκετὰ καλλιτεχνικόν.

Τοῖαν ἰδέαν ἔχτε

ΠΑΝΟΜΟΙΟΤΥΠΟΝ

Ἐκ τῆς Καλλιγραφίας τοῦ Τσίβ-Τσών.

Ἡ φωτοσκόπηση (ἡ τὸ κῆρο-σχοῦρο, ὅπως λέγουν οἱ καλλιγράφοι, δανειζόμενοι τὸν ὅρον ἐκ τῆς ζωγραφικῆς) τὸ σχῆμα καὶ τὸ μέγεθος τῶν γραμμάτων, ὡσεὶδὼν καὶ ὁμοιομόρφων, ἡ πλοκή αὐτῶν, ἡ ἀπόστασις τῶν λέξεων καὶ τῶν γραμμῶν, ὅλα εἶνε ἀνάλογοι ὅπωςδὴ ποτε, κατὰ τοὺς κανόνες τῆς Καλλιγραφίας καὶ κατὰ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς καλαισθησίας. Τὸ μόνον τὸ ὁποῖον ἔχει νὰ παρατηρήσῃ κανεὶς, εἶνε ὅτι ὁ φίλος μου Τσίβ-Τσών μεταχειρίζεται κάπου-κάπου μερικὰς κεραίας καὶ ὑπογραμμισμοὺς (τζίφρες) αἱ ὁποῖαι παραβάπτουν τὸ ἄπλοον τοῦ χαρακτήρος καὶ δύνανται νὰ μεταβάλουν σιγὰ-σιγὰ τὴν καλλιγραφίαν εἰς ζωγραφικὴν. Ἀλλ' ἂς συλλογισθῇ κανεὶς ὅτι ὁ Τσίβ-Τσών εἶνε μόλις ἐννέα ἐτῶν καὶ ὅτι ἔχει καιρὸν νὰ ἐξασκηθῇ ἀκόμη εἰς τὴν καλλιγραφίαν. Ἐπειτα ἡ σελὶς του, καὶ ἂν ἔχῃ ἐλαττώματα, εἶνε ἡ σχετικῶς καλλιτέρα ἀπὸ ὅλας τὰς ἄλλας.

Εὐθὺς κατόπιν ἔρχονται: ἡ σελὶς τοῦ Δὸν Κιχώτη, ἀρκετὰ καλλιγραφικὴ καὶ πολὺ φιλοκάλως διατεταγμένη ἡ σελὶς τῆς Ἀννας Φραγκίσκου, ἡ τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου (ὡς καλλιγραφικὸς χαρακτήρ, ἀλλ' ὅχι ὡς διάταξις), καὶ ἡ τῆς Εὐξείνοποντίας. Ἀρκετὰ φιλόκαλος εἶνε καὶ ἡ σελὶς τῆς Ἀναστασίας Δ. Παπακωνσταντινίδου ἄλλ' ὁ γραφικὸς τῆς χαρακτήρ δὲν εἶνε ὁ συνήθης ἐλληνικὸς καλλιγραφικὸς μὲ τὰς γωνίας του ὑπενθυμίζει πολὺ τὰ γοτθικά.

Ἐξαιρετικῶς φιλόκαλος εἶνε ἡ διάταξις τῆς Σελίδος τοῦ Σωτηρίου Σωτηροπούλου ἄλλ' ὁ χαρακτήρ του ὀλίγον καλλιγραφικὸς.

Ἀπὸ τὴν σελίδα τοῦ Κολοσσού τῆς Ρόδου μοῦ ἔκαμεν ἐντύπωσιν ἡ τελειότης μερικῶν κεφαλαίων γραμμάτων. Ὁ Τσίβ-Τσών δὲν ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ τοιαῦτα. Κατὰ τὰ ἄλλα, ὅμως ὁ Κολοσσὸς τῆς Ρόδου ὑστερεῖ.

Ὁ Ἐκτωρ Σ. Δεσούλλας καὶ αἱ ἀδελφαὶ του Οὐρανία καὶ Πολυξένη μοῦ ἔστειλαν ἀπὸ μίαν σελίδα μὲ τὸν συνήθη τῶν συμπαθῆ καὶ ἀρκετὰ εὐμορφον χαρακτήρα. Τὰ γράμματά των

εἶνε μᾶλλον ὀρθοὶ καὶ γωνιαῖοι, ἂν καὶ φιλόκαλα δὲ καθεαυτὰ, ἀπέχουν ἀπὸ τὸν συνήθη καλλιγραφικὸν τύπον.

Ἐπίσης δὲν μετέβαλον ἡ πολὺ ὀλίγον τὸν συνήθη τῶν χαρακτήρα: ὁ Πεινασμένος Λύκος, ὁ Νικόλαος Α. Χριστοφίδης, ἡ Μυρσίνη, ἡ Ναυτοπούλα, ἡ Ἐλληνὶς Καλλιτέχνις καὶ ἡ Κεφαλληνία καὶ Ἀύρα. Ἐκ τῶν γραφικῶν τούτων χαρακτήρων, τῶν ἀπροσποίητων, μοὶ ἀρέσει περισσότερο ὁ τῆς Ναυτοπούλας.

Ἀρκετὰ καλὰς σελίδας καλλιγραφίας μοὶ ἔστειλαν ἐπίσης κατὰ πρῶτον μὲν λόγον: ἡ Χρυσὴ Βροχή, ἡ Ἀύρα τοῦ Φαλήρου, ἡ Ἀνέμωνη, τὸ Μπουρλότο, τὸ Ἀκάτιον τοῦ Ἡρωικοῦ Πελάγους, ἡ Ἀλκινόη Διὰ μαντίδου καὶ ἡ Τοξότις Ἀρτεμίδας. Κατὰ δευτέρον δὲ λόγον: ἡ Εὐτυχὴς Θνητή, Ἀρίων ὁ Μιθηνάιος ὁ Ἀλέξανδρος Σ. Οἰκονομίδης, ἡ Ὠραία Δορκάς, ἡ Ἀθίς, ἡ Ἐστιὰς Παρθένος, ὁ Βράχος τῶν Γλάρων, ἡ Ὀλυμπία Τωμαροπούλου, τὸ Κῦμα τοῦ Δουναβέως, ἡ Κατίνα Α. Πετσάλη, ὁ Ἀλύτης καὶ ἡ Μαρτίδα τοῦ Φαλήρου. Τῶν λοιπῶν αἱ σελίδες δὲν μοὶ ἐφάνησαν ἄξια ἰδιαίτερας μνείας.

Κατὰ τὰ ἀνωτέρω, βραβεύω τὸν Τσίβ-Τσών καὶ ἐπαινῶ τὸν Δὸν Κιχώτην, τὴν Ἀνναν Φραγκίσκου, Κωνσταντίνον τὸν Παλαιολόγον καὶ τὴν Εὐξείνοποντίαν.

Οἱ λοιποὶ, ὅσοι ἀναφέρονται εἰς τὴν κρίσιν, θεωροῦνται ὡς τυχόντες εὐφροσύνης.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ
ΕΜΠΝΕΥΣΘΕΙΣΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ

Ὅσάκις ἀκούω σκύλον νὰ φωνάζῃ Γαῦ! Γαῦ! ἐνθυμούμαι ἀμέσως τὰ Γαυγάμηλα καὶ τὸν Μέγαν Ἀλέξανδρον.

Ἄλλοτε ὁσάκις ἐβλεπον Κομήτην, οἱ ἄνθρωποι ἐπίστευον ὅτι ἐπίκειται Καλὰς Κόσμου. Βαθυρόν ἡ ἐπιστήμη κατέρριψε τὰς μωρὰς αὐτὰς προλήψεις.

Ἄν εἶσαι ἀγόρι, ἀγάπα τὸν πατέρα σου ὅσον καὶ ὅπως τὸν ἡγάπα ὁ Αἰνείας. Ἄν εἶσαι κόρη, ἀγάπα τὸν ὅσον καὶ ὅπως τὸν ἡγάπα ἡ Δέα.

Ὡ, τί κακὰ παιδιὰ ποῦ ἦσαν ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα συνέλαβον μίαν φορὰν μίαν χελιδόνα καὶ τὴν ἔδεσαν. Φαντασθῇτε τὴν τόσῳ Φίλεργον Χελιδόνα. . . Αἰχμάλωτον! ὁποῖα ἱεροσυλία!

Η ΑΣΠΡΟΥΛΑ
[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΓΙΔΑΣ]
(Συνέχεια ἔδε Σελ. 125)

«Κατόπιν ἐφθάσαμεν εἰς μίαν ἄλλην αἰθουσαν, ὅχι τόσῳ πλουσίαν, ἀλλ' ἀρκετὰ κομψήν καὶ ὡραίαν, γεμάτην βιβλία. Καὶ ἐδῶ ὑπῆρχε κατὰ γῆς ἓνα ψεύτικον λειβάδι. Ἡ Βέρθα μοῦ εἶπε νὰ ἐξα-

πλωθῶ καὶ ὑπήκουσα ἀμέσως.

«Τότε ἡ Βέρθα καὶ ἡ γραῖα κυρία ἐκάθισαν κοντά εἰς ἓνα μεγάλο τραπέζι καὶ ἄρχισαν νὰ ὁμιλοῦν διὰ πολλὰ καὶ διάφορα πράγματα. Ἦτο τὸ μάθημα. Ἐστενοχωροῦμην πολὺ, ἐν τούτῳ ἔμενα ἡσυχῇ. Ἀλλὰ ἡ Βέρθα δὲν ἔκαμνε τὸ ἴδιον. Ἐκνεῖτο διαρκῶς εἰς τὸ καθισμά της, μ' ἐκτύταζε, μοῦ ἔκαμνε διάφορα ἀστεῖα καὶ ἀπεκρίνετο ἄλλα ἀντ' ἄλλων εἰς ὅ,τι τὴν ἐρωτοῦσεν ἡ διδάσκαλίσσά της, ἡ ὁποία ἔχασεν ἐπὶ τέλους τὴν ὑπομονὴν καὶ τῆς εἶπε:

«— Κυρία Βέρθα, βλέπω ὅτι ἡ γίδα σας εἶνε πολὺ πῖθ φρόνιμη ἀπὸ σᾶς!

«Αὐτὸ μ' ἐκολάκευσε πολὺ, διότι καθὼς ἔξευρετε ἀγαποῦσα τοὺς ἐπαίνους. Ἡ χαρὰ μου ὅμως ὀλίγον διήρκεσεν. . .

«— Ἀ, ἔτσι ἔ; ἡ Ἀσπρούλα εἶνε πῖθ φρόνιμη ἀπὸ ἐμέ; Νὰ λοιπόν! ἀνέκραξεν ἀμέσως ἡ Βέρθα. Καὶ ἤλθε κοντά μου καὶ μ' ἐκτύπησε μ' ἓνα μεγάλο τετράγωνον χάρακα, τοῦ ὁποῖου αἱ γωνίαι ἦσαν σὰν μαχαίρια. . . Ἐσκέφθην τότε ὅτι ἡ γραῖα κυρία θὰ ἔκαμνε πολὺ καλλιτέρα νὰ μὴ μ' ἐπαινῇ διόλου, ἐσκέφθην ὅμως συγγενῶς ὅτι ἔπρεπε νὰ μαλώσῃ τὴν Βέρθαν διὰ τὴν κακίαν της. Ἄν ἦμουν ἐγὼ εἰς τὴν θέσιν της, θὰ τὴν ἐμάνθανα μὲ τὰ κέρατά μου νὰ εἶνε κακὴ καὶ νὰ κτυπᾷ μὲ τὸν χάρακα τὴν γίδα της!

«Ἐκτύπησε μεσημέρι. Ἐνὰς χρυσοστόλιστος ὑπηρέτης εἰσῆλθε καὶ ἀνήγγειλε μὲ χιλίας ὑπακλίσαις, ὅτι τὸ τραπέζι ἦτο ἑτοιμον. Ἡ Βέρθα, ἡ ὁποία μετενόησε πού με εἶχε κτυπήσῃ, μ' ἐπῆρε μαζὶ τῆς εἰς τὴν τραπέζαν. Ὁ κύριος κόμης ἐκάθισεν εἰς τὸ τραπέζι. Ἐφίλησε τὴν θυγατέρα του, τῆς εἶπεν ἓνα σωρὸ γλυκὰ λόγια, ὅστερα ἐχάιδευσεν ὀλίγον καὶ ἐμέ. Ἐκάθισα ἡσυχὰ μετὰ αὐτοῦ καὶ τῆς Βέρθας, καὶ ἀπέναντι τῆς γραῖας παιδαγωγοῦ.

«Πολλὰ σαγήνη ὑπῆρχον ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι: ἀλλὰ κανένα δὲν ἐκίνησε τὴν ὀρεξίν μου, παρὰ μόνον τὸ ἀλάτι, τὸ ὁποῖον ἐβλεπα μέσα εἰς ἓν μικρὸν ἀσημένιον δοχεῖον. Ἡμποροῦσα, ἂν ἤθελα,

νά το φθάσω· αλλά ήξευρα ότι το τραπέζι δεν είναι όπως το λειβάδι και ότι δεν έχει κανείς το δικαίωμα να πέρνει παρὰ μόνον, ότι του δίδουν. Μόνον έθλεπα το δοχείον εκείνο με βλέμμα επιθυμίας. Ο κόμης τὸ ἐνόησε καὶ καθὼς ἐπῆρεν ἀλάτι διὰ τὴν ῥίψη εἰς τὸ αὐγὸν του, ἔδωσε καὶ εἰς ἐμὲ ὀλίγον, τὸ ὁποῖον ἔφαγα με μεγάλην εὐχαρίστησιν.

«Κατόπιν ἔφεραν τὰ ὀπωρικά καὶ τὰ γλυκίσματα. Ἡ Βέρθα ἐχύθη καὶ ἐπῆρε πρώτη καὶ μόνη, ὅτι τῆς ἤρεσε. «Περίεργον πρᾶγμα, εἶπε τότε ὁ κόμης, αὐτὴ ἡ γίδα ἔχει καλλιτέραν ἀνατροφὴν ἀπὸ τὴν θυγατέρα μου!»

«Ἡ Βέρθα τὴν ὁποίαν ἐπέεραξε πολὺ αὐτὴ ἡ παρατήρησις, μ' ἐτίμησε δυαντά εἰς τὸ αὐτὶ ὕστερα ἔστρεψε τὰ νῶτα πρὸς τὸν πατέρα της καὶ τῶν εἶπε ὅτι δὲν τὸν ἀγαπᾷ πλέον. Τὰ ἴδια εἶπε καὶ πρὸς τὴν διδασκάλισάν της καὶ ἤρχισε νὰ κάμνῃ τὴν κακιωμένην τὸσον πολὺ, ὥστε καὶ ὁ κόμης καὶ ἡ διδασκάλισσα ἠναγκάσθησαν νὰ τὴν καλοπιάσουν καὶ νὰ τὴς ζητήσουν συγγνώμην. Τότε μόνον ἡ Βέρθα ἔγεινε πάλιν εὐθυμος, με παρακάλεσε νὰ μὴ θυμώσω πού μ' ἐτίμησε, μ' ἐχάιδεψε, μ' ἐτίμησε, μού ἔδωσε γλυκίσματα καὶ μου εἶπε ὅτι εἶμαι ἡ καλλιτέρα γίδα τοῦ κόσμου καὶ ὅτι με λατρεῖ. . .

«Εἰς τὴν τραπέζιαν, κοντὰ εἰς ἕνα παράθυρον καὶ ἐπάνω εἰς ἕνα ὑψηλὸν ξύλον με σκαλωσιές, ὑπῆρχεν ἕνας μεγάλος παπαγάλος πράσινος καὶ κόκκινος, ὁ ὁποῖος ἐφώναζε: «Αὐτὸ δὲν θὰ βαστάξῃ πολὺ... καὶ αὐτὸ θὰ περάσῃ!»

«Ἐσηκώθησαν ἀπὸ τὸ τραπέζι. Ἡ Βέρθα μ' ἐπῆγεν εἰς τοὺς σταύλους, διὰ νὰ ἰδοῦμεν τὰ ἄλογα. Ἦσαν ἐκεῖ καμμιὰ πενηνταριά, τὸ ἐν ωραιότερον ἀπὸ τὸ ἄλλο. Τὰ ἐχαιρέτιστα με ὅλην τὴν εὐγένειαν καὶ ἐκεῖνα μοὶ ἀπήντησαν με χρεμετισμούς γλυκοὺς καὶ εὐγενικοὺς. Μόνον ἐν μού ἔκαμε κακὴν ὑποδοχὴν. Ἦτο ἕνα ἄλογον τῆς ἱππασίας, κατὰμαυρον μ' ἕνα ἄσπρο ἄστέρι εἰς τὸ μέτωπον. Τὸ ἔλεγον Νέρωνα καὶ ἀνῆκεν ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν Βέρθαν, ἡ ὁποία τὸ ἐκαθαλίκευε πολὺ συχνά. Ἦθέλησε νὰ γίνωμεν φίλοι· κ' ἐγὼ αὐτὸ ἤθελα διότι ὁ Νέρων ἦτο πολὺ εὐμορφος· ἀλλ' ἐκεῖνος οὔτε νὰ με κυττάξῃ δὲν κατεδέχθη· ἐδοκίμασε μάλιστα νὰ μου δώσῃ καὶ μίαν κλωτσιάν· ἀλλ' ἐγὼ ἐνόησα τὸν σκοπὸν του καὶ ἐτραβήχθηκα γρήγορα, ὥστε τὸ ποδάρι τοῦ ἐκτύπησε μόνον τὸν ἄερα.

«Ἡ ἑλκεία τοῦ Νέρωνος διεσκέδαζε πολὺ τὴν Βέρθαν καὶ διὰ νὰ τὴν αὐξήσῃ ἀκόμη, μού ἔκαμε ἕνα σωρὸ χάδια ἐμπρός του. Τότε ὁ Νέρων ἔγεινε μαυριώδης· τὰ μάτια του ἐπετάχθησαν ἔξω· ἐτίριζε τὰ δόντια, ἐφυσῶσε, ἐχρεμετίζε καὶ ἔδιδε τέτοιες κλωτσιές, πού τον ἐφοβήθηκα πολὺ, ἂν καὶ ἡμὴν μακρὰν καὶ

δὲν ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ με φθάσῃ. Τότε εἶδα πόσον ἄσχημον πρᾶγμα εἶνε ἡ ζηλοτυπία καὶ εἶπα ὅτι δὲν θὰ εἶμαι πλέον ζηλοτύπος. Ἐσκέφθην ὅμως ὅτι καὶ ἡ Βέρθα ἔκαμνε πολὺ κακά, νὰ βασανίζῃ ἔτσι τὸ ἄλογάκι της. Ὡ βέβαια, δὲν ἦτο καὶ καλὴ ὅσον ἦτο ὠραία ἡ μικρά μου κυρία!

«Κατ' εὐτυχίαν ἦλθαν ἐκεῖνην τὴν στιγμὴν καὶ τὴν εἰδοποίησαν, ὅτι ἦτο ἡ ὥρα τοῦ μαθήματος τοῦ χοροῦ. Καὶ ἐπειδὴ ἀγαποῦεν αὐτὸ τὸ μάθημα, ἔστρεψεν ἐπάνω χωρὶς νὰ τὴν παρακαλέσουν καὶ πολὺ. Μού εἶπεν «Ἐλα!» καὶ ἔτρεξα μαζί της κ' ἐγώ.

«Ὁ χοροδιδάσκαλος ἦτο ἕνας κύριος ὑψηλός, κατακόκκινος, κατάξανθος, με κομφιδὰς πόδας καὶ με δύο φωνὰς ἐπίσης μελωδικὰς καὶ γλυκεῖας, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μία ἐβγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα του, ἡ δὲ ἄλλη ἀπὸ ἐν περιέργον κουτάκι, τὸ ὁποῖον ὀνομάζουν βιολί. Φαίνεται ὅτι ἦτο γέρον· ἀλλ' ἔβαζε ψεύτικα χρώματα εἰς τὰ μάγουλά του καὶ ψεύτικα μαλλιά εἰς τὸ κεφάλι του. Ἐχρημάτισε χορευτὴς εἰς τὴν Ὀπεραν, ὁ δὲ μεγάλῃς τερὸς θρίαμβος τῆς ζωῆς του ὑπῆρξεν ἐν μπαλέτον ὀνομαζόμενον ἡ «Ἀνοιξίς», εἰς τὸ ὁποῖον ἔπαιζε ρόλον πεταλούδας, με μάγιαν κόκκινην καὶ με πτέρυγας ἀπὸ τοῦλι χρυσόν. Ἀπὸ τότε τοῦ ἔμεινε τὸ ὄνομα καὶ τὸν ἔλεγον «κύριον Πεταλούδαν». Ἀφοῦτο ἀπεχώρησεν ἀπὸ τὸ θέατρον, ἔγεινε χοροδιδάσκαλος, εἶχε δὲ δώσῃ μαθήματα χοροῦ ὅχι μόνον εἰς κυρίας τῆς ὑψηλοτέρας περιωπῆς, ἀλλὰ καὶ εἰς πριγκιπίσας καὶ εἰς βασιλίσσας ἀκόμη — καθὼς ἐπανελάμβανεν ὁ ἴδιος εἰς κάθε περίστασιν.

«Ἡ Βέρθα μ' ἐπαρουσίασε πρὸς τὸν κύριον Πεταλούδαν καὶ τῶν εἶπεν ὅτι ἤθελε νὰ με μάθῃ χορόν. Οὐ, καὶ νὰ ἔδλεπες τότε τὸν Πεταλούδαν, θυμὸ καὶ κακὸ!

«— Ἐγώ, κυρία Βέρθα! ἀνέκραξε με τὴν ψιλὴν του φωνήν· ἐγὼ νὰ διδάξω μίαν γίδαν! ἐγὼ ὁ Πεταλούδας, πού ἔδωσα μαθήματα εἰς πριγκιπίσας καὶ εἰς βασιλίσσας ἀκόμη! . . . ἐγώ! ;

«— Μὰ δι' αὐτὸ ἀκριδῶς, κύριε Πεταλούδα! ἀπεκρίθη ἡ Βέρθα γελῶσα· ἡ Ἀσπρούλα μου εἶνε ἡ βασιλίσσα τῶν γιδῶν, ἐπομένως τὸσον διάσημος χοροδιδάσκαλος τῆς χρειάζεται!

«Ὁ κύριος Πεταλούδας ἐξηκολούθησε νὰ θυμῶνῃ καὶ νὰ διαμαρτύρεται, διὰ τὴν προσβολὴν πού του ἔκαμναν. Ἀλλ' ἄμα ἡ Βέρθα μ' ἔβαλε κ' ἐχόρευσα ὀλίγον ἐμπρός του, εἶδε τί ἤξιζα καὶ μετέβαλε γνώμην ἀποτόμως. Καὶ τώρα ὁ ἐνθουσιασμός του δι' ἐμὲ ἦτο τὸσον μεγάλος, ὅσον πρωτῆτερα ἡ περιφρονησίς του. Εἶπεν ὅτι χορεύω ἑξαισία, ὅτι τιμῶ με τὰ τέσσαρά μου ποδάρια ἐκείνους πού μ' ἐδίδαν, περισσότερον ἀπὸ ὅσον με-

ρικοί μαθηταὶ με δύο ποδάρια τιμοῦν τοὺς διδασκάλους των, ὅτι ἔχω μεγάλην κλίσιν, ὅτι εἶμαι ἄξια νὰ ἔχω τοιοῦτον διδασκάλον καὶ ὅτι δὲν θὰ κατεβιάζετο ἐὰν μ' ἐλάμβανεν ὡς μαθήτριαν διότι — καθὼς ἔλεγε καὶ ἡ κυρία Βέρθα, — εἶμαι πραγματικῶς ἡ βασιλίσσα τῶν γιδῶν!

«Ἐλαβα λοιπὸν μαθήματα ἀπὸ τὸν διάσημον αὐτὸν κύριον Πεταλούδαν, ὁ ὁποῖος εἶχε διδάξῃ ὅχι μόνον πριγκιπίσας ἀλλ' ἀκόμη καὶ βασιλίσσας, ἔμαθα δὲ πολλοὺς βοήθειους καὶ οὐγγρικοὺς χοροὺς, πραγματικῶς θαυμασίους. Τελοσπάντων ἔγεινε τελεία χορεύτρια, ὅσα δὲ ἔκαμνα εἰς τὸ Βάδεν δὲν ἦσαν τίποτε, μολονότι εἶχον καταστήσῃ τὸνομά μου τὸσῶ γνωστόν. Τώρα νὰ μ' ἔδλεπεν ὁ σαλτιμπάγκος ἐκεῖνος πού ἠθέλησε νὰ με κλέψῃ! . . . Θὰ ἐτρελαίνετο! Ἀλλὰ πολὺ περισσότερον ἤθελα νὰ με ἰδοῦν τώρα καὶ νὰ με θαυμάσῃ ὁ Φρίτς καὶ ἡ Μίνα. Ἀλλὰ πού νὰ ἦσαν οἱ ἀγαπητοί μου αὐτοὶ φίλοι; Ἀρὰ γε θὰ τοὺς ἐπανέβλεπα ποτέ;»

(Ἐπεται συνέχεια)

ΚΙΜΩΝ ΔΛΚΙΑΔΗΣ

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Βέρθας Βαδιέ.

ΚΑΤΑ ΤΙ ΔΙΑΦΕΡΟΜΕΝ ΑΠΟ ΤΑ ΖΩΑ

«Ὅτε ἐξερράγη ἡ Γαλλικὴ Ἐπαναστασις, αἱ γερμανικαὶ κυβερνήσεις τῶν παραρρηγίων χωρῶν ἐξέδωκαν διατάγματα, δι' ὧν ἀπηγορεύετο αὐστηρῶς πᾶσα πολιτικὴ συζήτησις ἢ καὶ ἀπλῶς συνδιάλεξις εἰς τὰ καφενεῖα καὶ εἰς τὰ ξενοδοχεῖα.

Ἐν τούτοις οἱ θαμῶνες ἐνὸς ξενοδοχείου, λησμονοῦντες τὴν ἀπαγόρευσιν, συνήψαν μίαν ἐσπέραν ζωηροτάτην πολιτικὴν συζήτησιν, ὅτε ὁ ξενοδόχος πλησιάζας τοῖς ὑπενθύμισε τὴν διαταγὴν.

— Ἀπαγορεύεται, βλέπετε, καὶ ἡ ἡ ἀπλὴ ὁμιλία, τοῖς εἶπε.

— Μὰ πῶς λοιπὸν, ἠρώτησαν ὀργίλως ἐκεῖνοι, δὲν ἡμποροῦμεν οὔτε νὰ ὁμιλώμεν;

— Ὅχι, ἀπήντησεν ὁ ξενοδόχος· ἀλλὰ μόνον νὰ τρώγετε καὶ νὰ πίνετε. — Καὶ τότε πῶς θὰ διαφέρωμεν ἀπὸ τὰ ζῶα;

Καὶ ὁ ξενοδόχος μειδιῶν:

— Διὰ τῆς πληρωμῆς, κύριοί μου, διὰ τῆς πληρωμῆς!

(Ἐστῆλθ' ὡς «Σελὶς Καλλιγραφίας» ὑπὸ Ἀλεξάνδρου Σ. Οἰκονομίδου).

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ διδασκάλισσα: — Μαργαρίτα, γιατί δὲν διαβάσεις;

Ἡ Μαργαρίτα: — Δὲν ἔχω καιρὸ!

— Καὶ τί κάνεις ὅλη τὴν ἡμέρα;

— Παίζω. . .

— Παίζεις; ! !

— Πιάνο, κυρία! . . .

Ἐστῆλθ' ὑπὸ τοῦ Παγεμίνου Ὁκαουῶ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

«ΠΡΟΧΘΕΣ μου συνέβη μία ἀρκετὰ ἀστεία ἱστορία μού γράφει ἡ ἀγαπητὴ Ναυτοπούλα. «Ἐν ᾧ ἐπέστρεφα ἀπὸ τὸ Ὁδεῖον καὶ διηρχόμην τὴν ὁδὸν Λυκαθητοῦ, ὁλοσθίσιον αἰτνης καὶ πίπτω. . . φαντάζεσαι τὰ γέλια μου, διότι πρέπει νὰ μάθῃς ὅτι εἶμαι φοβερά. . . χάλας! Ἐκεῖνην τὴν στιγμὴν ἔτρεξε νὰ διαβαίνω καὶ

δύο ἄγρια, τὰ ὁποῖα ἤρχισαν νὰ γελῶν, καὶ τὸ ἕνα μάλιστα εἶπε πρὸς τὸ ἄλλο: «Νὰ κατὰ τὸν Χαλασμόν Κόσμον. . .» ἐκπληξίς ὑποθέτω ὅτι ἤθελε νὰ εἴπῃ, ἀλλ' ἀπεμακρύνθη ἐσπευσμένως καὶ δὲν ἤκουσα. . . Βλέπω ὅτι ἡ ἀπάντησις τοῦ Χαλασμοῦ Κόσμου εἰς τὴν Ἀ' Κυριακὴν ἔμεινε παρρημιώδης! . . .

Ὁ Ἐραστής τῆς Φύσεως ζητεῖ σήμερον Μικρὰ Μυστικὰ ἀπὸ τὸν Κιθαροδὸν Ἀπόλλωνα, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ζητεῖ συγγράμματα ἀπὸ ἐκείνου. Ἰδοὺ θὰ εἴπῃτε, μία ἀνταλλαγή βεβαιωτάτη καὶ ταχυτάτη, ἀρ' οὐ τὰ τετράδια των θὰ διασταυρωθῶν. Καὶ ὅμως ἡεῦρετε τί εἰμπορεῖ νὰ συμβῇ; Ὁ ἕνας νὰ περιμένῃ με σταυρωμένα χεῖρα τετράδιον ἀπὸ τὸν ἄλλον, καὶ ἡ ἀνταλλαγή νὰ μὴ γίνῃ ποτέ! Νὰ ἰδοῦμεν, διότι θὰ εἶνε πολὺ ἀστεῖον.

Ἀγαπητὴ μου Ἰρις, τὰ νέα ψευδῶνυμα πού προτείνεις ἀνέχουν ἥδη εἰς ἄλλας. Χαίρω πολὺ διότι ἀναγινώσκονται με τὸσον ἐνδιαφέρον εἰς τὴν οἰκίαν σας αἱ Κυριακαὶ μου. Ἡ μητέρα σου ἔχει δικαίον. Μία κόρη, ὅταν εἶνε εὐφυὴς καὶ φιλόπονος, εἰμπορεῖ ἐν ἡλικίᾳ 15 ἐτῶν νὰ ἔχῃ τελειωμένας τὰς σπουδὰς τῆς.

Πῶ! πῶ! τί αὐστηρὰ πού εἶνε ἡ μικρά μου φίλη Ἐυπλόκαμος Νύμφη. «Ὅποιος προδίδει τὸ ψευδῶνυμον, θὰ προδώσῃ μίαν ἡμέραν καὶ τὴν πατρίδα του!» Αὐτὸ μου γράφει καὶ με παρακαλεῖ μάλιστα νὰ το δημοσιεύσω. Εἶνε ἴσως ὀλίγον ὑπερβολικόν· ἀλλ' εἶνε ἀληθὲς πάλιν ὅτι ὁ μὴ δυνάμενος νὰ κρατήσῃ ἐν μικρὸν μυστικόν, δὲν εἶνε ἄξιος καὶ πολλῆς ἐμπιστοσύνης.

Πολὺν καιρὸν ἔχει νὰ μου γράψῃ ἡ φιλάτη μου Ἑλληνικὴ Σημαία καὶ μ' ἐρωτοῦν περὶ αὐτῆς πολλοί, μάλιστα ὅσοι περιμένουν τὰ Μυστικὰ της. Μὰ τί γίνεται; Αὐτὴ ἦτον ἀκριδὴς πάντοτε!

Νέα διὰ τὰ πονηρία τοῦ Ἀρχιζαρίου: «Ἄμα τὰ φωνάζω με τὸ ὄνομά τους, ὅλα ἀκούγουν, μού γράφει. Ἐνα μόνον, ἡ Ἀθιγγανίς, δὲν ἐννοοῦσε νὰκούσῃ με κανένα τρόπον. Σήμερα τὸ πρῶτ' ἀπὸ τὸ φωνάζω: «Ἀθιγγανίς! Ἀθιγγανίς!» τίποτα! Ἐμ, με πιάει τότε ὁ θυμὸς καὶ τοῦ λέγω: «Θά σου δώσω μὴ κατραπακιά! . . .» Μόλις ἀκούει αὐτὸ, με βλέπει, τρέχει κοντὰ μου καὶ μόνον ὀρίστε! . . . πού δὲν εἶπε. Ἐννοεῖς λοιπὸν, Διάπλασις μου, ὅτι κατ' ἀνάγκην τὸ ἔβγαλα Κατραπακιά. . . Τί νὰ κάμω, ἀρ' οὐ ἔτσι ἀκούει; ; ; Σωστόν!

Ναί, ἀγαπητὴ μου Γ. Βούλγαρη, ἔχω πληθώραν ὕλης. Ἐκτός τούτου τὰς μεταφράσεις ἀναθέτω ἀποκλειστικῶς εἰς τοὺς συνεργάτας μου καὶ τοῦτο ἀρ' οὐ ἀναγνώσω ἐγὼ καὶ ἐκλέξω τὸ πρωτότυπον.

Εἶπα, Μέλαρ Ἀετὲ, εἰς τὸν κ. Φαίδωνα ὅσα μού γράφεις περὶ τοῦ Ἡμερολογίου του καὶ σ' εὐχαριστεῖ πολὺ.

Ρομύλε, ἔλαβα τὸ διηγήματά σου, τὸ ὁποῖον εὐρον πολὺ καλὰ μεταφρασμένον· ἐν παρόμοιον ἐδημοσίευσεν κάποτε εἰς ἕνα παλαιὸν μου τόμον. Καλὰ τὴν ἔπαθες τὴν πρωταπριλιά, Μαθρε Πρίγκιψ! Τὰ ἴδια καὶ χειρότερα ἔπαθεν ἡ Ἀνθυμένη Ἀνταρία. . . Πῶς ἐγέλασα με τὰ μικρὰ αὐτὰ παθήματα!

Εἶπα, Μέλαρ Ἀετὲ, εἰς τὸν κ. Φαίδωνα ὅσα μού γράφεις περὶ τοῦ Ἡμερολογίου του καὶ σ' εὐχαριστεῖ πολὺ.

Ἐγχεῖν οὐσα τὰ ψευδῶνυμα των, δεχομαι μετὰ χαρὰς εἰς τοὺς διαγωνισμούς μου καὶ εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου τοὺς νέους φίλους: Σέλευκον τὸν Κεραυνόν (αὐτὸ ἐξέλεξα)· φύλλον ἔστειλα (ἐκ νέου). Ἀδὸν Κολοκῶθεν Πάτερην, Ἐυτέρην (προτιμῶ αὐτό). Χρυσολαμπὴ Ἀστέρα, Ἐξέδραν τοῦ Φαλήρου (τὸ προτιμῶ).

Βλέπω, ἦλπε, ὅτι κάμνεις εὐμορφος στίχους. Ἀλλὰ τί νὰ σου εἰπῶ! Ποιήματα συνδρομητῶν μου δὲν δημοσιεύω.

Ἐστειλα τὸ πρὸς τὴν Δέαν τετράδιόν σου, Μόλζαρτ. Αὐτὸ τελοσπάντων δὲν ἐχάθη, ὅπως ἐχάθησαν τὰ δύο ἄλλα. Περιέργον! Πῶς τὰ στέλλεις καὶ χάνονται;

Μάθε λοιπὸν ὅτι σὲ θεωρῶ ἐκ τῶν καλλιτέρων μου φίλων, Ἐντεταμένο Πουλί, διὰ νὰ αἰσθανθῇς τὴν μεγάλην χαρὰν πού μου γράφεις. Μὰ ἔχεις καμμίαν ἀμφιβολίαν;

Ἀπεναντίας, Ὁσία Μαρία, τὸ ψευδῶνυμόν σου μού ἤρεσε πολὺ καὶ τὸ ἐνέκρινα μετὰ χαρᾶς. Ὡστε σὲ παρακαλῶ νὰ το κρατήσῃς. Ἀν ὅμως ἔχῃς ἄλλους λόγους, τότε νὰ λέγῃσαι Περιστερὰ τοῦ Νῶε, διότι αὐτὸ μού ἤρεσεν ἀπὸ τὰ νέα.

Φθινοπωρινὴ Βροχή, εἶπα εἰς τὸν κ. Φαίδωνα πόσον σπύρσεν ἡ περιγραφή τῆς 25 Μαρτίου. Ὡστε λοιπὸν ἀνέγνωσες καὶ τοὺς δεκατέσσαρας τόμους μου κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀσθενείας σου, ἔ; Τί διασκεδαστικὴ καὶ τι διακτικὴ . . . ἀσθενεία! Διὰ τὰ ψευδῶνυμα εἰς τὸ προσέχεις.

Τώρα, Μέλλουσα Καλλιτέχνις, δὲν πισεύω νὰ ἔχῃς κανὲν παράπλιν! Τὰ τετράδια σου ἐρχονται ἀλλεπάλληλα. Μού ἤρεσεν ἡ ἴδια σου νὰ βραβεύσῃς τὸ καλλιτερον ἐξ ὧν θὰ λάβῃς. Νὰ κάμῃς μίαν μικρὰν ζωγραφικὴν καὶ νὰ τὴν στείλῃς εἰς τὸν βραβευθόσμενον· καὶ; — Πραγματικῶς, ἡ Γλυκεῖα Πατρίς ἔχει πολὺν καιρὸν νὰ μου γράψῃ καὶ δὲν ἡεῦρω τί γίνεται. Ὁ Μέλαρ Ναυαρχος ὅμως μού ἔγραψεν.

Ἐγίνες καλὰ, ἀγαπητὴ μου Θέλλουσα; Ἀλήθεια, ἄσχημον πρᾶγμα νὰ πίνῃ κανεὶς ἱατρικὰ καὶ νὰ μὲν κλεισμένος, μάλιστα με τέτοιαν θαυμασίαν ἀνοιξί. Χρειάζεται ὑπομονή.

Ἀρὰ τὸ ἔδδῃνον, αἱ ἐρωτήσεις δὲν ἔχουν σχέσιν με τὰ ζητούμενα ὀνόματα, παρὰ μόνον ὅτι αὐτὰ εἶνε κεκρυμμένα μέσα εἰς τὴν ἐρώτησιν. Ἀνάγνωσε με προσοχὴν μίαν μίαν ἐρώτησιν καὶ θὰ το ἴδῃς. Π. χ. «Σῆς ἀρέσει ὑπόδημα ἀπὸ ρωστικὸν δέρμα;» Προφανῶς τὸ ζητούμενον εἶνε Πόρος.

Καὶ τὸσῶ μεγάλη ἀκρίβεια δὲν χρειάζεται, ἀγαπητὴ Κόντε Ραπανάκη! Νὰ μου στείλῃς τὸ ἀντίτιμον τοῦ φυλλαδίου τοῦ ἐνοῦδ', ἀλλὰ καὶ τὸ μονόλεπτον διὰ τὰ ταχυδρομικά (τὸ ὅλον λεπτὰ 16!) πᾶσι πολὺ. Ἐγὼ εἶμαι τὸ δημοδὲς αἰνίγμα πού λέγει «σχίζει τὴν τρίχα, γὰρ νάβῃ τὸ δίκρο!»

Ροβινσὼν Κροῦσε, ἔλαδες βέβαια τὸν τόμον, τὸν ὁποῖον σοῦ ἔστειλα ἐπὶ συστάσει. Εἶπα ὅτι διὰ τὰς Πνευματικὰς Ἀσκήσεις πού μου στέλλουν δὲν εἶνε δυνατόν νὰ εἶδω λογαριασμόν, διότι εἶνε πάρα πολλοί· ὅσαι εἶνε καλαὶ δημοσιεύονται ὅταν ἔθῃ ἡ ὥρα των.

Ἀγαπητὴ μου Ἀρετὴ Ταπούρου, τὰ ψευδῶνυμα πού μου προτείνεις δὲν δύναμαι νὰ δεχθῶ καὶ θὰ σε παρακαλέσω νὰ εὐρῇ ἄλλα εἰρηνικώτερα. Εἰς τὸ δημοφίσημα δύνασαι νὰ λάβῃς μέρος καὶ πρὶν σοῦ ἐγκριθῇ ψευδῶνυμον.

Φρικὰ παρὰπαντα ἔχει καὶ ἡ Ποιμενικὴ Φλογέρα ἐναντίον τοῦ Φακίου Αἰακίδου καὶ τοῦ Ἀνδρείου Σουλῶτου, οἱ ὁποῖοι δὲν τῆς ἀνταπέδωκαν τὰ τετράδιά της. Δὲν τὴν ἐννοεῖ, λέγει, διόλου αὐτὴν τὴν ἀργοπορίαν. Καὶ εἶνε πραγματικῶς ἀνεξήγητος!

Κόρη τοῦ Βουνοῦ, ἰδοὺ τὸ νέον ψευδῶνυμόν σου· ἄλλα προσοχή! Καὶ εἰπὲ εἰς τὸν ἀδελφόν σου νὰ μὴν ἀρχίσῃ πάλιν Κόρ. . . Κόρ. . . ὡς πού νὰ το πῇ ὁλόκληρον!

Ἐγχεῖν οὐσα τὰ ψευδῶνυμα των, δεχομαι μετὰ χαρὰς εἰς τοὺς διαγωνισμούς μου καὶ εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου τοὺς νέους φίλους: Σέλευκον τὸν Κεραυνόν (αὐτὸ ἐξέλεξα)· φύλλον ἔστειλα (ἐκ νέου). Ἀδὸν Κολοκῶθεν Πάτερην, Ἐυτέρην (προτιμῶ αὐτό). Χρυσολαμπὴ Ἀστέρα, Ἐξέδραν τοῦ Φαλήρου (τὸ προτιμῶ).

μενον τὸ ἔχει ἄλλη). Πρωτόν Ἀστέρα, Μοραχὴν τῆς Περτέλης (αὐτὸ εἰς κάθε ἐπιστολὴν θὰ ὑπογράφῃς μετὰ τὸ ψευδῶνυμον καὶ μετὰ τὸ ὄνομά σου). Πάλλουσαν Καρόλιαν (προτιμῶ αὐτὸ· πέρασε ὁ πονύβοντας;) Αἰθιοπίδα (αὐτὸ ἐξέλεξα). Λευκὸν Μανουῶνα κ' ἐγὼ αὐτὸ προτιμῶ). Ἀντίοχον τὸν Σωτήρα (καλὴ ἀρχή, λοιπὸν!). Ἀτταγίδα. (δὲν ἔλαβα ἀκόμη τὸ ἀντίτιμον· ἔμα τὸ λάδω θὰ το στείλω) καὶ Τηλεκλειδὴν (ἀλλὰ νὰ μὴ μού τα γράφῃ ὅλα εἰς τὸ ἴδιον χαρτί).

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νάνταλ-

λάξουν: Ὁ Κιθαροδὸς Ἀπόλλων με τὴν Ἀγκυραν τῆς Εὐτυχίας, Ἐραστήν τῆς Φύσεως, Μινώταυρον, Ἀρχιζαρίου, Χρυσὴν Βροχὴν καὶ Κνανόλεον Σημαίαν — ὁ Ἐραστής τῆς Φύσεως με τὸν Μινώταυρον, Καλὸν Γεῖτονα, Κιθαροδὸν Ἀπόλλωνα, Ἐλινίδα Καλλιτέχνιδα καὶ Λευκὸν Ρόδον — ὁ Σπυρίδων Θ. Τσοῦβαλης με τὴν Ἀλεξάνδραν Ἀναργ. Σιμοπούλου, Ἑλληνικὴν Σημαίαν, Οὐρανίαν Σ. Δεσφίλα, Κικήν Α. Χαλκιοπούλου, Γερρατὸν Καλλικρατίδαν, Εὐθύμιον Σ. Λόττον, Σπυρίδωνα Κ. Τρικούπην, Ἑλλήν Κ. Βούλγαρη, Παυλίαν Ι. Ζωγράφον καὶ Ἀλεξάνδρον Οἰκονομίδην — ἡ Γαλιναία Θάλασσα με τὴν Κνανόλεον Σημαίαν, Ἑλληνικὴν Καρδίαν, Μελαγχροκὴν Ἑλληνίδα, Ἐσθὴν Ἑλληνοπούλου, Ἐπερασπιστὴν τῆς Πατρίδος, Κιθαροδὸν Ἀπόλλωνα καὶ Καρχηρίαν τοῦ Αἰγαίου — ὁ Φιλελεύθερος Ἑλλήν με τὴν Ἡρώκην Πάρ-γαρη — ἡ Ἀντιγόνη με τὴν Μαρίαν Ἀνδριτάκη — ὁ Μαῦρος Πρίγκις με τὸ Ἀρχιζαρίου — ὁ Ἡλῖος με τὴν Ἀσπρίνη — ἡ Ἀσπρίνη με τὴν Ναυτοπούλαν, Ὁραίαν Δορκάδα, Τρεχαγυρεοπούλου, Ἀγνωστον Τρελλήν, Χρυσὴν Βροχὴν καὶ Κόντε-Ραπανάκην — ἡ Κόρη τῆς Ἑλλάδος με τὴν Ταχυρόμιον Περιστερὰν — ἡ Ἀλεξάνδρα Σιμοπούλου με

ἀνεκτά· ὁ Σπ. Θ. Τσούβαλης τὸν ἥρωα Γαριβάλδην· ὁ Φιλελεύθερος Ἕλληρ τὸν Χιονισμένον Τυμφορητόν· ἡ Ὁραία Δορκὰς τὴν Ποιήτριαν Σαπφώ· ὁ Ρωμύλος τὸ Ἀκάτιον τοῦ Ἡρώϊκου Πελάγους· ὁ Μαῦρος Πρίγκιψ τὸν ἥρωα Γαριβάλδην· ὁ Κῦμα τῆς Σαλαμῖνος τὴν Ναυ οπούλαν, τὴν ὁποίαν πληροφορεῖ ὅτι ὁσάνκις θὰ περνᾷ μετὰ τὸ καράβι τῆς ἀπὸ τὴν Σαλαμίνα, δὲν θὰ εἶνε ποτὲ ἄγιον, ὥστε νὰ μὴ ὑποβῇ ἀπὸ φοροῦνάν· ἡ Ἀστραπὴ τὴν Ἑλληνικὴν Σημαίαν καὶ διατὶ δὲν τῆς γράφει· ἡ Θέλουσα τὴν Ἑστιάδα Παρθένον· ἡ Αἰθιοπίς τὴν Νύμφην τοῦ Αἰγαίου· ἡ Ἀλκυονὶς Ἡμέρα τὴν Χρυσὴν Βροχήν· ἡ Παιμενικὴ Φλογέρα τὴν Πετρώδην Παραλίαν, κ.λ. κτλ. Τὴ ἐναλλάξω : Ἀπὸ ἑνὸς ἀσπασμὸν κάθῃ φορᾷν !

Ἀπὸ ἑνὸς γλυκοῦ φίλου στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς : **Ναυτίλον, Κουταλιανόν.** Ἐροσεῖχθονα Ποσειδῶνα (τὸ εἶπα, ἔννοια σου) Ἐδκράτορ Ζώρην (λίαν προσεχῶς γράφε μου) Ἀδὸν Κιχῶτην (συμμενωῶ πληρέστατα !) Παχὺν Τσίρρον, τοῦ ὁποῦν τὸ κεφάλι ἔγεινεν ἄνω-κάτω ἀπὸ τὰ πολλὰ μαθήματα ! Ἀλύτην, Γραβιῦν, Ἀλέξανδρον Οἰκορομίδην, Μικράν Φωσφοροπόλιν, Β. Α. Λιθιερώτον (ἔλαθα καὶ χαίρω πολὺ) Νικόλαον Μαρουλιανόν, Ἀστερόεσαν Νύκτα ἀδελφὸν καὶ ἀδελφάς, Μέλλορτα Ναύαρχον, Ἐκτορα τὸν Τρῶα (εἶθε νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ ἐλπίς σου) Ἀναστασίαν Παπακωνστατινίδου καὶ τὸν μικρὸν χαριτωμένον ἀδελφόν τῆς Κωνσταντίνου Πυθίαν, Ἀνεμοστρόβιλον (εἰ χαριτωμένον δελτάριον !) Ἀκτίνα Ἡλίον, Ἰωάνναν Ἀδρὰ κ.λ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαθα μετὰ τὴν 11 Ἀπριλίου (διότι τὸ φύλλον τοῦτο ἔνεκα τῶν ἐορτῶν ἐγράφη καὶ ἐτυπώθη ἐνωρίτερα) θάπαν-ήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 19 Μαΐου ε.ε.

203. Συλλαβογρίφος.

Ἄν τὰ φανερὰ γράμμα μετὰ τὴν ἐνώσθη
ἓνα πο.ὸν ὥρατον μὴ ποτὲ νὰ φανερῶσθῃ.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Λεοδίακου Ἀνθού.

204. Μεταγραμματισμός.

Πόλις τῆς Ἑλλάδος εἶμαι
κ' εἰς τὴν Θεσσαλίαν κεῖμαι
ἂν ἀλλάξῃς ἑνὰ γράμμα
ζῶον γίνομ' ἐν τῷ ἅμα.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἑραίου Τριανταφυλάκη.

205. Μεταγραμματισμός.

Με μεγάλην προσοχὴν—βῆλε φῖ καὶ βγάλε χῖ.
τότε παύω νὰ γυρίζω—καὶ παιδάκια νανουρίζω.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πεντασμέου Λύκου.

206. Μωσαϊκόν.

Ἡ Θέλουσα, ἡ Μέδουσα, ἡ Τσούχτρα κ' ἡ Πυθία
ὁ Μότσαρτ, ἡ Ἀκρόπολις κ' ἡ Καθαρὰ Καρδία
ἀπὸ ἑνὸς γράμμα δίδουν εἰς ὅλους εὐχαρίστως
καὶ μία χώρα γίνεται εὐθὺς ἀνεμποδίστως.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Χειμωνιάδου.

207. Τρίγωνον.

- 1, Ἐγὼ δὲν ἔχω σύντροφον κανένα.
- 2, Τῶν τροπικῶν ἐπιρρημάτων ἓνα.
- 3, Ἐκ γενικῆς καταστροφῆς ἐσώθην.
- 4, Πιστεύω πῶς ἤξεύρετε ἐμένα.
- 5, Ὡς τέλος εἰς τὸ τρίγωνον ἐδῶθον.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Νέσσου.

208. Πυραμῖς.

Ν' ἀντικατασταθῶσιν οἱ
σταυροὶ διὰ γραμμάτων ὥ-
στε νὰ γινώσκῃται τὸ ὄνομα
θεᾶς, αἱ δὲ 6 στιγμαὶ τῆς
βάσεως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέ-

σφ αὐτῶν σταυροῦ νὰ αποτελῶσι τὸ ὄνομα ἰχθύος· αἱ
ἀνωτέρω 4 θηρίου καὶ αἱ ἀνωτέρω 2 προθέσεις.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Θιλουτίου.

209. Ἀκροστιχίς.

Τὰ δευτέρω γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων
ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα Ἑλληνικῆς νήσου.

1, Μέλος τοῦ ἀνθρώπου. 2, Ἀρχαῖος ρήτωρ.
3, Ζῶον. 4, Κράτος τῆς Ἀσίας. 5, Ποιητὴς
ἀρχαῖος.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ρωμύλου.

210. Ἀπροσδόκητον.

Μόλις ὁ Κολόμβος ἐπάτησε τὸ ἓνα τοῦ πόδι
εἰς τὴν Ἀμερικὴν, τί ἔκαμε ;

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχαίου τῆς Εὐτυχίας.

211. Ἑλλειπασύμφωνο.

ω-α-ο-α-η-ι-ο-υ-α-αι-ε-

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Χρυσόστου.

212. Φωνηεντόλιπον.

ε-π-π-υ-ν-μ-κ-φ-λ-ν.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀλ. Οἰκονομίδου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 1 Μαρτίου 1897.

106. Μέρος, γέρος. — 108. ΑΜΑΣΕΙΑ

107. Β Μ Ι Δ Ρ

ΡΕΑ Α Ι Ν Ε Ι Α Σ

ΜΗΛΟΣ Σ Ε Σ Ι

ΗΣ ΙΟΔΟΣ ΕΛ Ι Σ Σ Ω Ν

ΕΥ Ρ Ι Σ Θ Ε Υ Σ Ι Α Ω Ο

Α Ρ Σ Ι Ν Ο Η

109—110. 1, Θῆρρος, Πάρος, πόρος, πό-
νος, φόνος, φρόδος. 2, Ἀστήρ, ἀστὴς, ἀστὴς,
ἰστός, Ἰσός, Ἰσος, ὄσος, ὀλος, ἦλος, ἡλιος.

111—115. Γινόμενης τῆς ἀντικαταστάσεως διὰ
τῶν γραμμάτων Π, Λ σχηματίζονται αἱ λέξεις :

πλοῖον, πόλις, πληρῶ, πάλιν, παλαιῶ. — 116—
120. Ἀέτος, Ἀηδὼν, Ἀκανθίς, Γέρανος, Πε-
λαργός. — 121. ΣΥΡΟΣ. (1, Εὐχάρα. 2,

ΚΥρος. 3, ΚΡίος. 4, ΡΟδον. 5, ΤΣίρος).

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗΣ ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1879—1893)

Ἡ πρώτη περίοδος τῆς «Διαπλάσεως» ἀποτελεῖται ἐκ τόμων

24, τῶν ὁποῦν ἡ τιμὴ ποικίλλει ὡς ἑξῆς :

Α'.—Πρὸς δραχμὴν 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, δραχ.

1,10 διὰ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ φρ. γρ. 1 διὰ τοὺς ἐν τῷ

Ἐξωτερικῷ, ἐλευθέρου ταχυδρομικῶν τελῶν, τιμῶνται οἱ ἐπὶ-

μενοι 16 τόμοι τῆς πρώτης περιόδου τῆς «Διαπλάσεως» : 4ος,

5ος, 6ος, 7ος, 9ος, 11ος, 15ος, 16ος, 17ος, 18ος, 19ος, 20ος,

21ος, 22ος, 23ος, 24ος, πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἕκαστος.

Β'.—Πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος πωλοῦνται οἱ ἐπόμενοι 6 τόμοι

τῆς πρώτης περιόδου τῆς «Διαπλάσεως» : 1ος, 3ος, 8ος, 12ος,

13ος, 14ος.

Γ'.—Φρὸς γρ. 10 τιμᾶται ὁ 10ος τόμος, πλησιάζων νὰ ἐξαν-

ταγῇ μετὰ τοῦ ἀντιτίμου (δεκτοῦ καὶ εἰς γραμματόσημα παντὸς Κράτους) ἀπευθύνονται δι' ἐπιστολῆς

συστημένης πρὸς τὸν κ. Ν. Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ, ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως» Ὁδὸς Αἰῶνος 119—Εἰς ΑΘΗΝΑΣ.

τληθῇ, ὅπως ἐξηγηθῇ ἡδὴ ὁ 2ος πωληθέντων τῶν τελευταίων
αὐτοῦ ἑκατὸν ἀντιτύπων πρὸς 10 φρ.

Σημειωτέον ὅτι καὶ ἐκ τῶν 16 τόμων τῆς δραχμῆς οἱ βιβλ-
ιοφύλακες ἐξαιρούμενοι θὰ ὑπερτιμῶσιν καὶ αὐτοί.

ΤΟΜΟΙ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ (ἀπὸ τοῦ 1894)

Ἐξεδόθησαν μέχρι τοῦδε τρεῖς τόμοι τῆς Β' περιόδου, ἦτοι : Ὁ
τόμος τοῦ 1894, ὁ τοῦ 1895 καὶ ὁ τοῦ 1896, ὃν ἕκαστος τιμᾶται
ἄδελτος φρ. 7. — Χρυσόδετος φρ. 10.

ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΙ ἀνὰ δύο εὐρίσκονται καὶ οἱ τόμοι τῆς Α' περιό-
δου τῆς «Διαπλάσεως». Ἐπὶ τῆς σημειουμένης δὲ ἀνωτέρω τιμῆς
αὐτῶν ὡς ἀδελτος προστίθενται καὶ φρ. 3 διὰ τὸ δέσιμον ἑκάστης
δυάδος τόμων.

Εἰς τοὺς τομοὺς τῆς ΠΡΩΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Ο Ἀνοικτόκαρδος ἐν τῷ 6ῳ τόμῳ. — Οἱ Τρεῖς μικροὶ Σωματοφύλακες, ἐν τῷ 7ῳ καὶ 8ῳ. — Ὁ Βρόχος τῶν Γλίστρων, ἐν τῷ 9ῳ. — Ὁ
Μικρὸς ἥρωας, ἐν τῷ 10ῳ. — Ἡ Κύρη τοῦ Γεροθωμᾶ, ἐν τῷ 11ῳ. — Ὁ Ἰωάννης Καστίρας, ἐν τῷ 12ῳ, 13ῳ καὶ 14ῳ. — Τὸ Κερδάνιον ἐν
τῷ 13ῳ καὶ 14ῳ. — Αἱ Διετικὲς Διακοπαὶ ἐν τῷ 15ῳ καὶ 16ῳ. — Ὁ Πόταρχος ἐν τῷ 17 καὶ 18ῳ. — Ἡ Γυφτοπούλα ἐν τῷ 19ῳ καὶ 20ῳ. — Ἡ
Ἀδελφούλα μου ἐν τῷ 20ῳ. — Οἱ Καλοὶ ἄνθρωποι, ἐν τῷ 21ῳ. — Ὁ Μικρὸς Λόρδος, ἐν τῷ 22ῳ. — Ὁ Κληρονόμος τοῦ Ροδινισῶνος, ἐν τῷ 23, 24.

Εἰς τοὺς τομοὺς τῆς ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Ἐν τῷ 1ῳ τόμῳ, (1894) : — α'. Ἡ Πριγκίπισσα Ροζάλλα. — β'. Τὰ Παθήματα τοῦ Γιαννῆ τοῦ Σωπάρ. — γ'. Ὁ Μικρὸς Κόμης.

Ἐν τῷ 2ῳ τόμῳ, (1895) : — α'. Ἡ Οἰκογενεῖα. — β'. Οἱ Τέσσαρες ἀδελφοί. — γ'. Μαύρη καὶ Ἀσπρὸς.

Ἐν τῷ 3ῳ τόμῳ, (1896) : — α'. Καίσαρ Κασκαμπέλλ, ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν. — Ὁ Ὀρφανὸς τῆς Νέας Ὀρλεάνης.